71STE JAARGANG No. 8917 WOENSDAG 6 JANUARI 1954

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Directie: J. F. L. Stolwijk en J. A. M. Hart
Hoofdredacteur: A. G. Jansen. Kantoor: Consciëntiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 3858, Administratie 3550. Abonnementsprijs: Curaçao, Bonaire, Aruba, Suriname, Bovenwinden f 2.50. Buitenland f 3.— per maand (bij vooruitbetaling)
Uitgave: N.V. Paulus-drukkerij, Willemstad, Curaçao

PLESMAN PLECHTIG OP HATO HERDACHT

Hato. — Gistermiddag werd in de grote hangar op het vliegveld Hato een plechtige herdenkingsbijeenkomst gehouden ter nagedachtenis van dr Albert Plesman, oprichter en President Directeur van de K.L.M. Het was een sobere plechtigheid, die daardoor juist sterker tot de verbeelding sprak van diegenen, die dit posthuum huldebetoon hebben kunnen bijwonen. Een groot Nederlander is heengegaan, een man die bovenmenselijk veel heeft gepresteerd voor de burgerluchtvaart en haar daarnaast heeft verheven tot symbool van internationale samenwerking tussen de broedervolken van de wereld. De Nederlandse Antillen hebben het aan deze luchtvaartpionier bij uitstek te danken, dat zij uit hun isolement konden worden verlost en daardoor in de beide Amerika's een belangrijk rol spelen. Het is niet te veel gewaagd te zeggen, dat het aan dr Plesman en zijn KLM te danken is, dat Curacao een knooppunt van wereldwegen is geworden. Dat Curacao bij monde van zijn Gezaghebber deze luchtvaartfiguur heeft willen eren door de internationale Luchthaven Hato verder te doen voortbestaan onder de officiële naam „dr Albert Plesman Luchthaven" getuigt van de grote erkentelijkheid van onze bevolking voor hetgeen Plesman voor de Antillen heeft betekend.

Het Curaçaose volk eerde de grote verdiensten van dr Albert Plesman voor de Nederlandse Antillen door het vliegveld Hato verder te doen voortbestaan onder de naam van dr Albert Luchthaven. Gezaghebber M. P. Gorsira sprak namens het Bestuurscollege en de Curaçaose bevolking.

De herdenkingsbijeenkomst werd door talrijke prominente figuren uit onze samenleving bijgewoond. Wij merkten op de leden van de Regeringsraad, mr dr M.F. da Costa Gomez, J. Pouw, W.R. Plantz, J.H. Sprockel, de gedeputeerden C.D. Kroon, C. Sprockel, gedeputeerde E. Roozendaal, eilands-secretaris J. van Toorn, de statenleden E. Morkos, I.C. Debrot, H. P. Kwiers, P. v.d. Hoeven, Ch. E. W. Voges, de griffier der Staten, de heer A.H. van Weel, dr Ch. de la Try Ellis, onder-voorzitter van de Raad van Advies, de leden van de Raad van Advies, de heren Shon Cai Winkel, A. Correa, F. Corver, secretaris, voorts de Procureur Generaal mr J.A.J. Ellis, mr W.H. Ariëns, President van het Hof, W.F.G. Mensing, Voorzitter van de Kamer van Koophandel & Nijverheid, militaire autoriteiten, waaronder Commandeur H. Bos en Overste Nass, commandant der Mariniers, voorts vertegenwoordigers uit handel en industrie, o.m. dr ir H. ter Meulen, directeur van de CPIM CSM, hoofden van dienst van het Eilandsgebied en het Land, alsmede een sterke vertegenwoordiging uit het KLM personeel.

Rede wnd. directeur

De wnd directeur van het West Indisch Bedrijf der KLM, de heer W. Boichel, was de eerste spreker, die het met rouwdoek omfloerste spreekgestoelte beklom. Spr. had graag gehoopt, dat deze eerste bijeenkomst in het nieuwe jaar goede tijding gebracht zou hebben.

Een treurmare ging door ons bedrijf op de laatste dag van het Oude Jaar. Onze President-Directeur was niet meer. De baas was midden uit zijn werkzaam leven weggeroepen, aldus de heer Boichel, die als volgt verder sprak.

Onze gedachten gaan allereerst uit naar Mevrouw Plesman, zijn trouwe levensgezellin en steun, en zijn kinderen en kleinkinderen. Mogen zij zich gesterkt voelen door het medeleven van zo velen. Albert Plesman is heengegaan en wij zijn armer geworden. Hij was een man van grote visie, ijzeren wilskracht en onuitputtelijke energie. Een mens met een gouden hart, snel tot tranen toe geroerd bij het leed van anderen. Zijn naam zal voortleven in de Nederlandse historie als de man die voor Nederland de lucht veroverde zoals in het verleden Michiel Adriaanszoon de Ruyter en Maarten Harperszoon Tromp de zeven zeeën.

Zijn KLM was zijn droom, zijn troetelkind, een bedrijf dat onder zijn meesterlijke leiding uitgroeide tot een wereld organisatie.

Zijn rusteloze geest ontwierp steeds weer nieuwe plannen; overal moest zijn KLM verschijnen, alle tegenwerking in de wereld ten spijt.

Nederland, het kleine Nederland bezit dank zij hem thans een burgerluchtvaart van uitzonderlijke betekenis.

Plesman was echter ook een groot idealist. Hij geloofde in de broederschap van de lucht. Hij hoopte innig dat de verbindingen door de lucht de landen nader tot elkander zouden brengen en de wereldvrede zou bevorderen. Zijn ideaal was „The Air Ocean Unites all peoples".

Nu heeft Albert Plesman ons verlaten, gevallen in de strijd voor zijn idealen en zijn KLM, want hij wist van geen opgeven, ofschoon vele malen gewaarschuwd.

Een van Neerland's grootste zonen van de twintigste eeuw is niet meer. Maar hij laat Nederland een erfenis na, zijn KLM. Hij laat aan ons **KLM'ers** deze erfenis na. En een ieder van ons draagt nu een deel van deze erfenis als een trotse last om de KLM te laten blijven wat zij was onder Plesman en om haar te laten groeien in de geest van Plesman. **Dat** is de schoonste nagedachtenis die U deze uitzonderlijke mens kunt geven, aldus de heer Boichel.

Rede Gouverneur

De volgende spreker was Z. Exc. de Gouverneur mr A.A.M. Struycen, die namens de Landsregering in enkele woorden tot uitdrukking bracht de gevoelens van dankbaarheid, bewondering en medeleven, die vanzelf opwellen bij de gedachtenis aan dr Plesman.

Was hij de bouwer van een grote luchtvaartmaatschappij, de ziener en stimulator van de wereldburgerluchtvaart, voor ons hier was hij de man die de verbindingen tussen de eilanden der Nederlandse Antillen onderling en met de gehele wereld daarbuiten met een gedurfde sprong tot stand bracht, de mogelijkheden van een West Indisch luchtnet en luchtvaartbedrijf en hen maakte tot een verkeerseilanden verrijkte met een prachtig bedrijf en ze maakte tot een verkeerscentrum, waarvan de ontwikkeling nog vele mogelijkheden bergt, aldus spr.

Hij bracht daardoor de Antillen en het moederland dichter bijeen, maar hij bracht ook de Antillen naar het midden van de wereld.

Hem daarvoor voldoende te danken is nauwelijks mogelijk, het te gedenken is op dit ogenblik zeker gepast.

Bewondering groeit wanneer men de korte spanne tijds bedenkt, waarin dr Plesman een luchtvaartbedrijf als de KLM schiep en dit herschiep na de oorlog en daarmede niet alleen de veerkracht van het Nederlandse volk bevorderde, maar ook in belangrijke mate de burgerluchtvaart van vele landen stimuleerde. Want de tragen zagen onder zijn leiding groeien waarin ze niet hadden geloofd en men moest wel mee, wilde men het terrein in open en eerlijke concurrentie niet verliezen.

Deze grote Nederlander werd zeker niet het uitzicht beperkt door de dijken die zijn land tegen het water beschermd. Boven alle scheidingslijnen zoekt hij naar wat de mensheid over de wereld binden kon. De verre horizon van zijn land vervulde zijn geest met stoutmoedige plannen. Hij hield van eenvoudige koene gedachten die de wereld en de mensheid konden omspannen.

Daarom hield hij ook van de jeugd waarin hij de eenvoud en de ontwikkelingsmogelijkheden verenigd zag. Hoe jong werd hij, die ouder uitzag dan hij was, wanneer hij met de jeugd praatte. Ik herinner me hoe hij op mijn afscheidsreceptie direct in levendig gesprek gewikkeld was met enige mijner kinderen. De ongedwongenheid en directheid van zijn karakter waren voor jong en oud een bijzondere kracht.

Hoezeer wij ook medevoelen de smart die zijn heengaan brengen moet voor zijn nabestaanden en het gemis voor degenen die onder en met hem werkte, het zou onvergeeflijk zijn tegenover zijn nagedachtenis om daarbij te verwijlen. De dynamiek van zijn leven vraagt daadkracht om te verwerkelijken waarvan hij nog droomde. Zijn geloof in de jeugd, in de mensheid en diens eeuwige bestemming vraagt bezieling van wat tot daad geworden is. Zijn leven was een voorbeeld van wat goede couragie vermag.

Moge hij rusten in vrede en moge het U, mannen van de KLM, gegeven zijn te verwerkelijken wat hij onvoltooid liet.

Rede Gezaghebber

Gezaghebber M.P. Gorsira betuigde mede namens de bevolking van dit gebiedsdeel, zijn diepgevoeld leedwezen met het verscheiden van de grote Nederlandse luchtvaartpionier en stuwende kracht van de Nederlandse commerciële luchtvaart, Dr. Albert Plesman.

Voor de Nederlandse Antillen en speciaal voor Curaçao was Dr. Plesman een bekende en zeer gewaardeerde figuur. Zulks niet in het minst door het feit, dat hij dit eiland in zijn grootse plannen betrok in een tijd, dat de civiele luchtvaart nog in haar kinderschoenen stond, maar ook doordat het mede aan zijn vooruitziende geest, organisatietalent en ongeëvenaarde energie te danken is, dat Curaçao tijdig een belangrijke plaats in de internationale commerciële luchtvaart heeft kunnen innemen.

Het is mede om deze reden dat de slag, die door het onverwacht wegvallen van deze grote rijksgenoot aan Nederland is toegebracht, ook in deze Gemeenschap sterk wordt gevoeld.

Ik moge dan ook van deze plaats uiting geven aan de gevoelens van medeleven van de bevolking van Curaçao met de naaste familie van de ontslapene, alsmede met de Directie en overige personeelsleden van de KLM, wier „Vliegende Hollander" op 31 December j.l. door dit plotseling heengaan voor het laatst onder zijn bekwame leiding de veilige haven is binnengeloodst.

Een trots gebaar

Het Bestuurscollege van het Eilandgebied Curaçao heeft gemeend dit niet bij woorden te mogen laten, doch de erkentelijkheid van de bevolking voor deze grote figuur een blijvend karakter te moeten geven.

Na verkregen gewaardeerde toestemming hiertoe van Mevrouw de Weduwe Plesman heeft dit college besloten om met ingang van heden onze internationale luchthaven „Hato" te doen voortbestaan onder de officiële naam „Dr. Albert Plesman Luchthaven".

Met deze daad van piëteit hoopt het Bestuurscollege te zijn geslaagd in een tweeledig opzet, n.l. het op doeltreffende wijze uiting geven van de erkentelijkheid van de bevolking van dit eiland voor hetgeen Dr. Plesman voor de bevordering van onze welvaart heeft gedaan en dit doende tevens in de luchtvaartwereld, aan de opbouw waarvan Dr. Plesman zo'n belangrijk aandeel heeft gehad, een naam te laten voortbestaan, welke een té grote klank heeft om tezamen met deze generatie uit te sterven.

Rede A.D. Snitselaar

Vervolgens sprak de heer A.D. Snitselaar, Hoofd General Operations van het West Indisch Bedrijf van de KLM. In eenvoudige woorden schetste spr de figuur van de baas en over de indruk, die het rechtstreeks contact met deze grote mens op spreker heeft gemaakt. Om twee redenen wil spreker daarvan getuigen: in de eerste plaats om eer te bewijzen aan de nagedachtenis van dr Plesman en ten tweede om iets van de geest over te dragen, die hem kenmerkte, aan de KLM'ers die zonder diens bekwame leiding aan de top het werk zullen moeten voortzetten.

Dr. Plesman ziet de taak als plicht die zo mogelijk met bekwaamheid, met eerlijkheid en enthousiasme, maar met liefde vooral moet verricht worden.

Dr Plesman heeft dit bij iedere gelegenheid als voorbeeld getoond. Dr Plesman kon terugzien op de vervulling van een taak waarop hij met recht trots kon zijn. Reeds gedurende enige tijd hadden zijn vrienden hem aangeraden het iets kalmer aan te doen, daar zijn gezondheidstoestand te wensen overliet. Wat het voor hem betekent heeft dat hij twee van zijn zoons in de luchtvaart heeft verloren weten alleen zij, die nauw met hem verbonden waren. Dat hij zijn arbeid na dit verlies heeft kunnen voortzetten was toe te schrijven aan zijn plichtsgevoel en zijn liefde voor de KLM. Spreker eindigt met de hoop uit te spreken, dat andere KLM'ers met dezelfde plichtbetrachting en dezelfde liefde voor het bedrijf, die hem bezielde zullen voortgaan. Dat is de grootste eer die wij aan Plesman kunnen bewijzen. Hij rust in vrede.

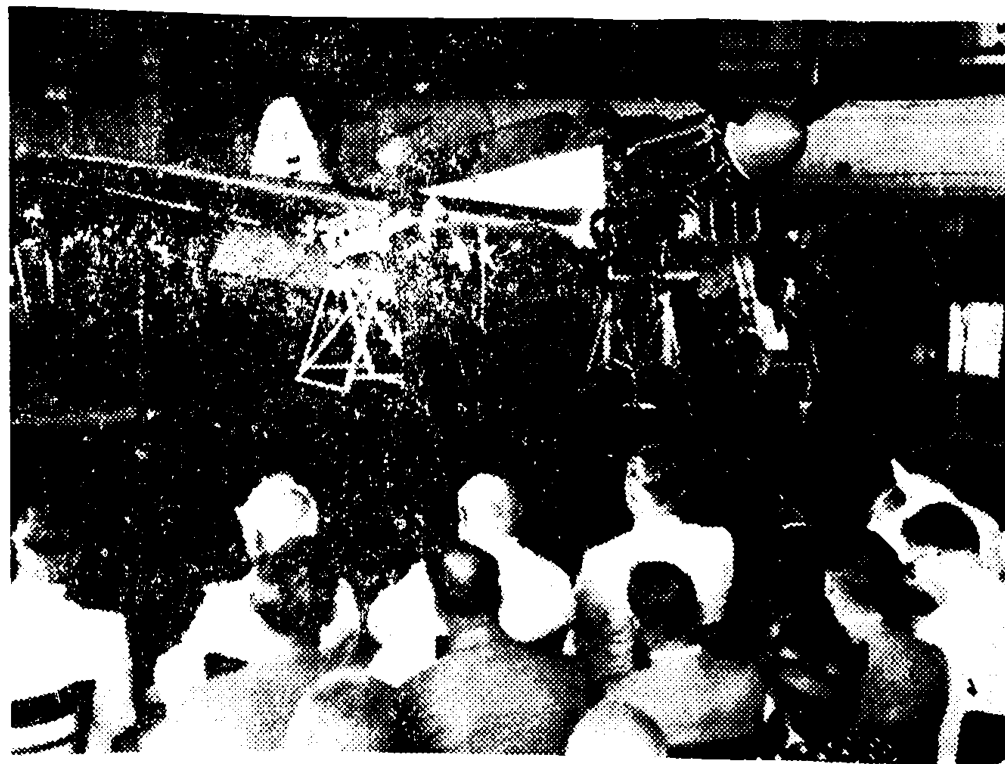
Ds Mietes sprak vervolgens enkele woorden, die een zeer bijzondere wijding aan deze herdenkingsbijeenkomst verleenden. Hij zag de grootse figuur van dr Albert Plesman die zijn taak verrichtte gedragen door de sterkte van zijn geloof in God.

In dat licht bezien krijgt zijn streven een diepere zin en betekenis, wordt het onmogelijke mogelijk. Dr Plesman werd daarbij niet gedreven door de zucht naar avontuur, bezit van lauwerkransen en eretekenen, doch zijn vurig geloof was de brandstof waarop hij dreef.

Na deze wijdingsvolle herdenkingsrede werd twee minuten stilte betracht.

De plechtigheid werd besloten met het zingen van het zesde couplet van het Wilhelmus.

De heer Boichel dankte namens de directie van de KLM en de familie Plesman de verschillende sprekers en de aanwezigen voor hun aanwezigheid.

Overzicht van de herdenkingsbijeenkomst in de hangar op de dr Albert Plesman Luchthaven. De waarnemend directeur van het West Indisch Bedrijf van de KLM, de heer W. Boichel, tijdens het uitspreken van zijn herdenkingsrede.

LAATSTE NIEUWS

Spanje weigert visum voor Labour-leden

Londen. — De Britse Labourpartij heeft medegedeeld, dat de Spaanse regering een visum heeft geweigerd aan twee afgevaardigden van deze partij, die een onderzoek willen instellen naar de levensomstandigheden van het Spaanse volk. Deze weigering — aldus de verklaring — toont op welsprekende wijze hoe de toestanden zijn onder het bewind van Franco.

Karel de Grote-Prijs voor Adenauer

Aken. — De gemeenteraad van Aken heeft besloten de internationale „Karel de Grote Prijs" dit jaar toe te kennen aan Adenauer als erkenning van dienstwerk voor de eenwording van Europa.

Het vorige jaar werd de prijs toegekend aan de voorzitter van de Europese Kolen- en Staalgemeenschap Jean Monnet.

Recht tot het Hart

— Men komt in het leven niet ver met wachten en rusten.

Het weder in Europa

Flinke vorst in Nederland

Kiel, Kopenhagen. — Vrijwel alle overstroomde gebieden in Denemarken en Noord-Duitsland zijn gisteren weer drooggevallen. De schade in Duitsland is tamelijk gering, doch in Denemarken schijnt deze ernstiger te zijn. Er zijn echter geen mensenlevens te betreuren. In Nederland vriest het op het ogenblik flink.

DRIEKONINGEN

Toen Jesus nu geboren was te Betlehem van Juda in de dagen van koning Herodes, zie, toen kwamen er Wijzen uit het oosten te Jerusalem. Ze zeiden: Waar is de Koning der Joden, die zo juist geboren moet zijn? Want we hebben zijn ster in het oosten gezien, en zijn gekomen, om Hem te aanbidden.

Toen koning Herodes dit hoorde, werd hij ontsteld, en heel Jerusalem met hem. Hij riep alle opperpriesters en schriftgeleerden van het volk bijeen, en vroeg ze, waar de Christus zou worden geboren. Ze zeiden hem: In Betlehem van Juda; want zo is er geschreven door den profeet: „En gij, Betlehem van Juda, zijt zeker de minste niet onder de hoofdplaatsen van Juda; want uit u zal een vorst voortkomen, die mijn volk Israël leiden zal." Toen ontbood Herodes heimelijk de Wijzen, en ondervroeg ze nauwkeurig over de tijd, waarop hun de ster was verschenen. Hij zond ze naar Betlehem en sprak: Gaat, en doet zorgvuldig navraag naar het Kind; en als gij Het gevonden hebt, meldt het me dan, opdat ook ik Het ga aanbidden.

Toen ze den koning hadden aangehoord, gingen ze heen. En zie, de ster, die ze in het oosten hadden gezien, ging voor hen uit, totdat ze kwam boven de plaats, waar het Kind was, en daar bleef staan.

Toen ze de ster zagen, waren ze buitengewoon verheugd. En toen ze het huis waren binnengetreden vonden ze het Kind met zijn moeder Maria; ze vielen ter aarde neer, en aanbaden Het. Ze openden hun schatten, en boden Het geschenken aan: goud, wierook en mirre.

En daar ze in een droom waren gewaarschuwd, om niet naar Herodes terug te keren, vertrokken ze langs een andere weg naar hun land.

[illegible]

San Salvador. — De vijf centrale banken van de republieken van Midden-Amerika hebben een plan opgesteld voor een nieuwe valuta, de peso voor Midden-Amerika. Volgens het plan zullen reischeques in pesos worden [illegible] in elk der republieken, a pari betaalbaar met de Amerikaanse dollar.

Pella's „badseizoen"-kabinet door links-katholieken gewipt

Rome. — Het kabinet Pella is gisteravond afgetreden. Veertien dagen lang heeft premier Pella getracht zijn vijf maanden geleden gevormde tijdelijke regering — het badseizoenkabinet, zoals het wel werd genoemd — een steviger basis te geven door opneming van vertegenwoordigers van alle belangrijke stromingen van de Christelijke Democratische — Katholieke — Partij. Maar op het laatste ogenblik heeft de linkervleugel van deze partij zich verzet tegen de benoeming van de rechtse Christen Democratische senator Salvatore Aldisio tot minister van landbouw in plaats van de huidige links Christen democraat Rocco Salomone.

De verzekeringen van Pella, dat het uitgebreide programma voor de herverdeling van de grond ook onder Aldisio zou worden uitgevoerd, kan de linkse groep niet tot andere gedachten brengen.

President Einaudi heeft Pella verzocht voorlopig de zaken te blijven waarnemen. De president zal nu vermoedelijk trachten de Christelijk democratische leiders te bewegen het eens te worden over een politiek programma voor korte termijn en een man, die het kan uitvoeren. Het is onwaarschijnlijk, dat buiten de Christelijk Democratische Partij iemand te vinden is, die een parlementaire meerderheid zal weten te verkrijgen.

Uit Londen wordt gemeld, dat men het aftreden van Pella in diplomatieke kringen zeer betreurt, omdat men vreest voor een langdurige politiek onzekere periode in Italië.

Ideeen-bus in Suriname

Paramaribo. — De Surinaamse landsminister van financiën heeft voor de ambtenaren van zijn departement een ideeënbus ingevoerd, waarin ambtenaren tot een bepaalde salarisklasse schriftelijk ideeën in het belang van de dienst kunnen inleveren. Bruikbare ideeën zullen worden beloond met een prijs, die van f 10 tot f 50 kan bedragen.

Naar verluidt, hebben ook andere ministers in overweging iets dergelijks in te voeren voor hun departement.

Society-huwelijk onder zigeuners

Perpignan. — De zigeunerkoning Joseph Soles heeft een groot feest gegeven ter gelegenheid van het huwelijk van zijn 19-jarige nicht Henriette met de 23-jarige chauffeur Gebriel Baptiste.

Meer dan driehonderd gasten, die van overal uit Frankrijk en Noord-Spanje naar Perpignan in Zuid-West-Frankrijk waren gekomen, werden door koning Joseph onthaald. Het feest duurde tot na Kerstmis, en werd gehouden in de grote garage van Soles.

De bruid, een dochter van een paardenkoopman ter plaatse, en de bruidegom, zullen een huwelijksreis van een jaar door Frankrijk maken in de splinternieuw kampeerauto, die het paar als huwelijksgeschenk heeft gekregen.

Waarschuwing aan arbeidsschuwen

Politie zal soepele houding laten varen

Willemstad. — Zoals bekend heeft op Maandag j.l. een aantal [illegible] demonstranten, allen werkzoekenden, zich na eerst voor de Afdeling Arbeidszaken van de C.P.I.M. te hebben gedemonstreerd begeven naar de Gezaghebber van Curaçao en daarna naar de Regeringsraad teneinde hun noden uiteen te zetten. Hoewel voor deze optochten geen vergunning was verleend, heeft de Politie een uiterst soepele houding tegenover de demonstranten aangenomen, omdat men van oordeel was met een aantal goed willende werkzoekenden te doen te hebben.

In de morgen en voormiddag van [illegible] heeft zich wederom een aantal [illegible] op het terrein van de [illegible]. Nadat zij aldaar [illegible] gewelddadigheden hadden gepleegd, zoals het trekken van piketpaaltjes uit de grond, het gooien met [illegible] het beschadigen van een [illegible] met stokken, het proberen [illegible] uit een auto te trekken en het [illegible] met zand in diens [illegible] zij met de ferryboot om ongeveer half 12 [illegible] in de Punda aangekomen ten getale van ongeveer [illegible].

Na een korte wandeling door de Punda [illegible] begaven zich naar [illegible] te Scharloo [illegible] vandaar onverrichterzake terug te keren de Gezaghebber niet aanwezig was. Via [illegible] en de Wilhelminabrug hebben de demonstranten zich vervolgens naar de De Ruyterkade begeven, waarna zij de Bakkerstraat ingingen. In de Bakkerstraat drongen zij een winkel binnen en namen enige blikjes levensmiddelen weg en gooiden een fles stuk.

Dit feit was voor de politie het teken handelend op te treden en de demonstranten werden uit elkaar gedreven, waarbij enige klappen met de gummistok vielen, mede doordat een der demonstranten met een grote steen gooide, waardoor een politieagent bijna aan het hoofd werd geraakt.

Naar de daders van de diefstal en de vernieling bij de kruidenier in de Bakkerstraat en naar de stenengooier wordt momenteel een onderzoek ingesteld. Hierbij is reeds komen vast te staan, dat er zich onder deze demonstranten verschillende arbeidsschuwe elementen bevinden, [illegible] met de politie en [illegible] in aanraking kwamen.

Nu gebleken is, dat niet meer gesproken kan worden van goed willende en de openbare orde eerbiedigende werkzoekende demonstranten, heeft het plaatselijk hoofd van Politie bepaald, dat door de politie het vormen van volksverzamelingen en het houden van optochten en betogingen, waarvoor krachtens de geldende bepalingen geen vergunning door hem is verleend, in de kiem zullen worden gesmoord door hiertegen krachtdadig op te treden.

Deleon met pensioen

Willemstad. — Een dezer dagen is met pensioen gegaan de heer K. P. Deleon, laatstelijk werkzaam ten parkette, een man van de oude stempel, die onder zijn vele deugden telt, die van de bewonderlijke bescheidenheid en collegialiteit, een man, die, als geen ander met toewijding, liefde en stipte nauwgezetheid zijn dagelijkse plichten vervulde. Een man, die voor een ander graag een goed woord over had en steeds belangstelling toonde voor het wel en wee zijner collega's en vrienden, die hij in zulk een grote getal heeft.

Hij is met pensioen gegaan en laat een leegte achter, die nauwelijks te vullen is.

Shon Deleon is een vriendelijk man, wij hadden ambtelijk met hem veel te maken. Als wij op het Parket verschenen voor de afhandeling van onze routine werkzaamheden, was hij het die ons stralend tegemoet trad en ons hielp.

Wij spreken de hoop uit, dat het de heer Deleon gegeven moge zijn, nog vele jaren te genieten van zijn pensioen, dat hij — zonder te vervallen in clichée uitdrukkingen — dubbel en dwars verdiend heeft.

De heer Deleon verzocht ons nog om één gunst, nl. of wij in deze kolommen dank wilden brengen aan zijn collegae voor de medewerking en aan zijn superieuren voor het in hem gestelde vertrouwen, dat men hem volop schonk. Het zij zo, wij kwijten ons gaarne van deze taak.

Scherpe controle

Emmastad. — Aan alle ingangen die leiden naar het Hoofdkantoor en de terreinen van de CPIM, alsmede bij de steigerplaatsen van de Ferryboten op Isam Negropont, is het bewakingspersoneel van de CPIM versterkt met leden van de stedelijke politie en dit om aan alle eventuele ongeregeldheden het hoofd te kunnen bieden.

Tevens worden alle busjes, die naar terreinen van de CPIM rijden, aan een controle onderworpen.

Curacao zit ons dwars

De Trinidad Guardian meldt, dat de Venezuelaanse regering de z.g. Antillenrechten, d.w.z. een recht van dertig procent boven de gewone invoerrechten op goederen uit landen van het Caraibisch gebied, voor Trinidad en Demerara heeft afgeschaft. Het betreft goederen die hun oorsprong in deze landen moeten vinden.

Als gevolg hiervan wordt een jaarlijkse toename van de handel tussen Trinidad en Venezuela met een millioen W.I. dollar verwacht.

Men wijst er op, dat het probleem van de hoge invoerrechten in Venezuela blijft bestaan, doch dit geldt voor iedereen.

Het blad „Suriname" voegt er nog aan toe, dat ook Suriname reeds geruime tijd deze discriminerende rechten afgeschaft tracht te krijgen en onlangs werden besprekingen hierover heropend, waartoe de landsminister van Economische Zaken naar Caracas ging.

Curaçao schijnt ons een beetje dwars te zitten in verband met de smokkelhandel, die tussen dat eiland en Venezuela bestaat. De Venezuelaanse regering wenst dat er maatregelen hiertegen getroffen worden doch Curacao doet allesbehalve enthousiast, omdat het geen voordeel heeft bij afschaffing der Antillenrechten, aldus dit blad.

Een op tien

Willemstad. — Morgen is het de eerste trekkingsdag van de Landsloterij voor het nieuwe jaar. Indien de goede wensen voor het nieuwe jaar 1954 allen in vervulling zouden gaan, moeten morgen heel wat vrienden en bekenden van ons de „premio major" winnen. Wij zouden hieraan geen aandacht schenken, ware het niet, dat de eerste trekking plaats vindt onder gewijzigde omstandigheden.

Zoals wij reeds vorige maand berichtten, werd het aantal loten van de Landsloterij niet onaanzienlijk uitgebreid. Aantrekkelijk is dat er 25 bijzondere prijzen van ƒ 100.— en 500 bijzondere prijzen van ƒ 50.— ingelast. Indien een balletje uit de korf wordt getrokken met de vermelding „bijzondere prijs ƒ 50.—", en uit de andere korf wordt bijv. nummer 18.567 getrokken, dan zullen alle loten in de loterij waarvan de drie laatste cijfers eindigen op 567 een premie van ƒ 50 uitgekeerd krijgen. Hetzelfde geldt voor de bijzondere prijs van ƒ 100.—. Zo [illegible] op 18.567 de bijzondere prijs van ƒ 100.— valt, dan zullen op alle loten, waarvan de twee laatste cijfers eindigen op 67, een premie uitgekeerd krijgen.

Wij starten het nieuwe jaar dus met frisse moed en met de wetenschap, dat de kansen om uit onze nationale loterij een prijs te winnen één op tien is.

OP BEZOEK

Willemstad. — Op Zaterdag 9 Januari a.s. arriveert op Curaçao Z. Exc. de. J.H. van Roijen, H.M.'s ambassadeur te Washington. Hij zal hier enkele dagen vertoeven. Zijn bezoek draagt een onofficieel karakter.

HET VERKEER

Willemstad. — Er waren gisteren twee lichte aanrijdingen.

FILMVOOSTELLING

Willemstad. — Heden- en morgenavond aanvang 8 uur, zal er in het Cultuurcentrum een filmvoorstelling worden gegeven.

Het volgende programua wordt vertoond:

Pastry town wedding, een gezellig teken filmpje over een bruiloft. Grandma Moses, een kleurenfilm over het leven en het werk van deze beroemde Amerikaanse schilders. Irish songs, een aantal aardige liedjes die op aangename wijze voorgedragen worden. Lucia di Lammermore. De voornaamste stukken uit de bekende Opera en The Rummy, een komisihe film tot slot.

Voorts worden nog twee journaals Nederlands nieuws vertoond.

Het zal je maar gebeuren, dat je een Agfa-rolletje koopt van ƒ 2.— en daarnaast nog een Agfa Karat 36 kleinbeeld camera er zo maar bij krijgt. De heer Cecile Delvalle, directeur van „El Globe's foto-afdeling," overhandigt met een woord van gelukwens aan de heer De Veer, die wel niet minder reden heeft gehad om te glunderen, de Agfa Karat.

Sensationele wending?

Willemstad. — Naar wij van de recherche vernamen, is deze er gisteren in geslaagd de verdachte J.S., 33 jaar oud en broer van de negenjarige Aura Sophia, in de zaak van de verdwenen kinderen te arresteren. De verdenking was op deze man gevallen, na het getuigeverhoor, waarbij hij tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. Sinds Nieuwjaarsdag was Johan spoorloos verdwenen, nadat hij met enige vrienden in de Santa Clarabar had zitten drinken. Een van zijn vrienden had een dienstwagen zien passeren en zou gezegd hebben: „Ata, Johan, recherche ta bin buscá bo", waarna Johan door de achterdeur was verdwenen om zich tot gistermiddag schuil te houden. Dank zij intens speuren van de politie en recherche, kon hij gistermiddag gearresteerd worden. In verband met zijn arrestatie zijn al verschillende rechercheurs bezig geweest met het horen van nieuwe getuigen. Hoewel de verdachte ontkende iets met de verdwijning uitstaande te hebben gehad rijzen er desalniettemin bepaalde verdenkingen.

Naar wij verder vernemen, heeft J. de vlucht genomen, omdat hij reeds eerder door de politie was verhoord, en herhaling van al die last wilde voorkomen. De mysterieuze auto, waarover wij enkele dagen geleden schreven, is niet langer mysterieus meer. Het bleek de auto te zijn van dr Winkel, die op die bewuste dag op de plantage was. Het was een zuiver coïncidentie, dat op de dag van de mysterieuze verdwijning de auto van dr Winkel in de omgeving van het landgoed toefde.

NEDERLANDSE DELEGATIE ARRIVEERT ZATERDAG

Willemstad. — De Nederlandse kleine RTC-Commissie zal Zaterdag as. op Curaçao arriveren. De besprekingen zullen, gelijk wij reeds meldden, Dinsdag 2 dezer aanvangen.

Is er iets van u bij?

Willemstad. — In de afgelopen week werden gevonden:

2 autosleutels gemerkt Rockford x 187 - met nikkelen plaat Doctors Office And Dispensary, bruine plastic portemonnaie waaraan kettinkje inhoudende 1 10 lot loterij trekking 29-12-53; stortingsbewijs postwissel ten name van A. Venter en f. 0.35, switchsleutel Standard Vanguard No. T-A-558 aan ketting met plaatje, switchsleutel merk FIAT, grijze vulpen merk FABER, Rijwielpomp zonder slang, autobelastingnummerplaat C-7426 en C-8222.

Verdere inlichtingen betreffende bovengenoemde voorwerpen zijn te bekomen op kamer 10, van het Hoofdbureau van politie, telefoon 1903.

Tweede dag studenten-tournooi

Antilliaanse zwemmers slaan zeer goed figuur

Amsterdam. — De tweede dag van het studentensporttournooi in Nederland trok het onderdeel zwemmen de grootste belangstelling. Nederland won dit onderdeel zonder enige moeite en stak met Thye, Tjebbes, Boxem en Wildevuur ver boven de andere ploegen uit. Een demonstratiewedstrijd waterpolo tussen Nederland en een met Boxem versterkt Antilliaans team werd met 5—3 door de Antillen gewonnen, die in doelman Huub Vos een uitstekende kracht hadden.

De uitslagen zwemmen luiden:

100 meter vrije slag: 1) Ten Thye (Nederland) in 1 min. 0.4 sec.; 2) De Groot (Antillen) 1 min. 6.2 sec.; 3) Rudi Visser (Suriname) 1 min. 20.2 sec.; 4) Supoto (Indonesië) 1 min. 24.8 sec.

100 meter rugslag: 1) Tjebbes (Nederland) in 1 min. 19 sec.; 2) Wildeman (Suriname) 1 min. 28 sec.; 3) Van Leeuwen (Antillen) 1 min. 35.6 sec.; 4) Usman (Indonesië) 1 min. 42.2 sec.

100 meter schoolslag: 1) Boxem (Nederland) in 1 min. 24.3 sec.; 2) Vos (Antillen) 1 min. 31.7 sec.; 3) Ngendani (Indonesië) in min. 45.6 sec.; 4) Bilderdyk (Suriname) 3 min. 9 sec.

4 x 500 meter vrije slag estafette: 1) Nederland 1 min. 57.2 sec.; 2) Antillen 2 min. 06.4 sec.; 3) Suriname 2 min. 22.4 sec.; 4) Indonesië 2 min. 32.4 sec.

Totaal klassement zwemmen: 1) Nederland; 2) Antillen; 3) Suriname; 4) Indonesië.

De Verenigde Staten trokken zich voor zwemmen en dammen terug.

Uitslagen schaakwedstrijden: Suriname — Antillen 2—3; Verenigde Staten — Indonesië 0—5.

Nadere uitslagen basketball: Suriname — Verenigde Staten 36—27; ruststand 19—10. Indonesië — Antillen 47—20; ruststand 26—11. De wedstrijd Nederland — Indonesië moet nog worden gespeeld, maar kan geen invloed meer hebben op de bezetting van de eerste plaats, welke met vier gewonnen wedstrijden aan Suriname is ten deel gevallen.

Eindklassement basketball: 1) Suriname; 2) Nederland; 3) de Verenigde Staten; 4) Indonesië; 5) Antillen.

De eindstand tafeltennis luidt:

1) Indonesië; 2) Nederland; 3) Suriname; 4) Amerika; 5) Antillen.

De uitslagen luiden:

Nederland sloeg Suriname 5—0; Indonesië sloeg Suriname 5—0; Indonesië sloeg Amerika 3—0; Nederland sloeg Amerika 3—0; Amerika sloeg Antillen 3—0; Nederland sloeg Antillen 3—0; Suriname sloeg Antillen 3—0; Indonesië sloeg Antillen 3—0; Suriname sloeg Amerika 2—1; Indonesië sloeg Nederland 3—2.

Omdat Amerika en de Antillen geen dames hadden, werd door deze ploegen gespeeld met twee heren-enkelspelen en 1 heren-dubbelspel. Indonesië won van Nederland met 21—17.

In het onderdeel schaken sloeg Nederland Amerika met 5—0 en won Indonesië van de Antillen met 4—1.

Suriname won met 5—0 van Amerika; Nederland met 3—2 van Indonesië en Indonesië met 3—2 van Suriname.

De eindstand schaken is: 1) Nederland, 2) Indonesië, 3) de Antillen, 4) Suriname, 5) Amerika.

De uitslagen dammen luiden:

Indonesië sloeg de Antillen met 8—2.

Eindstand dammen: 1) Suriname, 2) en 3) Indonesië en Nederland; 4) de Antillen.

Na een hevige strijd met Indonesië heeft Nederland beslag weten te leggen op de eerste plaats bij bridge, waardoor Nederland vrijwel verzekerd is in de eerste plaats in het algemeen klassement.

Eindstand bridge: 1) Nederland; 2) Indonesië; 3) Suriname; 4) Amerika; 5) Antillen.

Ter bepaling van het algemeen klassement moet thans alleen nog voetbal worden gespeeld. De stand op het ogenblik is: Nederland 47 1/2 pt; Indonesië 38 1/2 pt; Suriname 36 pt; Antillen 13 pt en Amerika 5 pt.

CHESTERFIELD SLAAT ALPINA MET 14—2

Willemstad. — In een minder spannende wedstrijd is het de dames van Chesterfield gisteravond gelukt de Alpina-meisjes een klinkende nederlaag toe te brengen. Tot bij de vijfde inning was de stand 4—1 voor Chesterfield, toen Mej. Echobardo met een hit haar collega kans gaf een run te maken, daardoor haar club enigszins de hoop op de overwinning teruggevend. De Chesterfielders beschikten echter over betere fielders en batters en langzaam maar zeker werd de stand opgevoerd tot 14—2. De Chesterfield-pitcher was goed op dreef en ook de dames Araujo en Krips speelden een goede partij.

Ofschoon Chesterfield gisteravond een gemakkelijke overwinning wist te behalen, zullen zij as. Zaterdag een sterke tegenstander tegenover zich geplaatst zien in de Comb. Nuevas Estrellas/Bolivar.

De avond zal echter beginnen met een softball-wedstrijd heren tussen Chesterfield en Suffisant Hawks, hetgeen een spannende wedstrijd belooft te worden.

As. Zondag zal in het Rifstadion de eerste uit een serie van drie wedstrijden gespeeld worden tussen Lucky Strike en Quisqueya om het kampioenschap baseball.

DANKBETUIGING

Voor de in zo ruime mate ondervonden blijken van belangstelling bij en na het overlijden van onze geliefde echtgenoot, vader, behuwdvader en grootvader, de Heer

EMILE TJARK VALIES

betuigen wij onze oprechte dank. In het bijzonder aan de HH. Procureur-Generaal, de Gezaghebber van Curaçao, de Hoofdcommissaris van Politie, de Hoofd-Inspecteur en de verschillende deputaties.

Mevr. de Wed. L. VALIES en kinderen.

München en Neurenberg slaags om een „Dürer"

Maximiliaan I in Beierse Landdag uitgemaakt voor „barbaar"

Er moet veel gebeuren vooraleer in het monarchale Beieren een keurvorst een barbaar genoemd wordt. In München is dat gebeurd en nog wel op het parlementaire toneel van de Beierse landdag. Nochtans stelde de meerderheid van de landdag zich achter de „barbaar", vorst Maximiliaan I, blijkbaar niet zozeer vanwege monarchale gevoelens dan wel vanwege het nuchtere feit, dat München in het landelijke parlement wat meer gewicht in de schaal kan leggen dan Neurenberg. Want het ging om een plaatselijke strijd over Dürers schilderij „De vier Apostelen".

In het jaar 1627 sloot Maximiliaan een overeenkomst met de stad Neurenberg, waarbij deze het schilderij afstond aan München. Daar is het sedertdien een der waardevolste bezittingen van de pinakotheek. Neurenberg stelt nu pogingen in het werk om het schilderij terug te krijgen en het beschuldigt daarbij Maximiliaan ervan, dat hij ter verkrijging van het werk de onderhandelingen onder militaire bedreiging had doen plaats vinden.

Dat was het echter nog niet, wat de keurvorst tot barbaar maakte. Maar hij had een bijbeltekst van het schilderij laten wegkrabben, die wel in het protestantse Neurenberg, doch niet in het katholieke München paste. **„Had Dürer kunnen vermoeden, dat een zo ruwe hand zijn werk zou beschadigen, dan zou hij het zelf waarschijnlijk hebben vernietigd"**, zo dacht een der afgevaardigden.

Natuurlijk hebben de Neurenbergers in de lange strijd, die om het schilderij heeft gewoed veel gebruik gemaakt van het argument, dat zovele oude rijkdommen uit de schatkamer van het Duitse rijk zijn verloren gegaan door oorlogsgeweld. Zij vonden daarom, dat het veel genadiger behandelde München wel eens een groot gebaar kon maken door het Germaanse Nationale Museum van de Dürerstad weer aan een groot werk van de meester te helpen.

De Noordelijke Beieren hebben de Münchenaars ongezouten beschuldigd van „cultureel centralisme", waarbij de „provincie" volkomen verwaarloosd zou worden. Zij moesten het echter afleggen tegen de meerderheid, die de befaamde pinakotheek ongeschonden wenste te houden.

Eilandgebied Curacao

Namens het Bestuurscollege zal in opdracht van de Landsregering op 4 Februari 1951 des voormiddags te 11 uur ten Bestuurskantore, Bargestraat no. 63 in het openbaar worden aanbesteed:

Bestek No. 205: HET AFBOUWEN VAN DE CUROM-STUDIO'S MET BIJKOMENDE WERKEN IN HET NIEUWE POST- EN TELEGRAAFKANTOOR.

Bestek en tekeningen zijn van 13 Januari 1951 af te verkrijgen ten kantore Bargestraat no. 63 tegen betaling van ƒ. 15.— per stel.

Restitutie aan inschrijvers bij inlevering der ongeschonden stukken op de dag van aanbesteding ƒ. 12.50 per stel.

Het Hoofd van de Dienst van Openbare Werken,

H. DE KIEWIT.

Wyrangi nr Duinkerken, **Tamuogawa Maru** v Kanaalzone nr La Guaira, **John Lykes** nr Maracaibo, **Troan** van Fort de France nr Cristobal, **City of Edinburgh** nr Oakland, **Willemstad** nr Pto Cardon.

Het K.L.M. vliegtuig, dat Vrijdag uit Amsterdam vertrok, landde Maandag.

Haven: Vrachtschepen 6 in, 8 uit. Tankschepen 14 in, 13 uit Zeilschepen 1 uit Passagiers vertr. 11 doorgaand.

Hato: Vliegtuigen 13 in, 13 uit Passagiers landend 150, vertr. 94 doorgaand 73.

Max. temp. 29.6 C (85.3 F) Min. temp 24.5 C (76.1 F) Gem. 26.9 C (80.4 F) Max. wind 20, Min. wind 12, Gem. 17 knopen. Vochtigheid 70%. Neerslag geen Helder 5, Licht bew. 16, Bewolkt 3 uren.

THOMASVAER EN PIETERNEL

Th. Mijn beste Pieternel,
ik vind: wij leven snel.
Heugt het je nog hoe wij een jaar geleden
voor deze-zelfde microphoon zijn opgetreden
en onze goede wensen hebben uitgesproken
voor 't jaar, dat toen nog amper was ontloken
en gisteren voorgoed ter ziele is gegaan?
P. O, zeker, Thomasvaer; ik zie ons hier nog staan!
Na afloop fluisterden wij Stokla stil in 't oor:
„Tot ziens, het volgend jaar, in 't nieuwe postkantoor".
Maar ach! Wát valt van 't vorderen eens jaars te merken
op d'eeuwigheid?
Th. Te zwijgen nog van „Openbare Werken"!
P. Foei, Thomasvaer, wat word'je opeens prozaisch!
Th. Ach, kind, dat werden zelfs de Heren in Versailles,
Let wel; in 't droomslot van de Franse Zonnekoning,
een week bewoond door ridders van de droevige vertoning,
die de verkiezing van een president verlaagden tot 't toneel
van dwaas tumult en van onwaardig politiek krakeel,
dat zelfs een struise tante als Marianne deed blozen!
P. Maar, Thomasvaer, ze hébben toch een president gekozen?
Ze hebben toch Monsieur Coty in 't Elysee gezet.
Th. Ja; maar 't scheelde weinig of 't was Mistinguett.
't Lijkt mij voor 't Franse volk maar 'n raar gevoel.
P. Laat ons liever kijken naar het voorbeeld van John Bull!
Die heeft dit jaar de kroon van heel zijn Rijk gezet
op 't hoofd der jonge, fiere Koningin Elisabeth.
Dát is een vrouw naar 't hart der mensen, Thomasvaer!
Daar kijkt de hele wereld vol verwachting naar!
Th. Haar Regering heeft het anders niet gemakkelijk gekregen
in Brits Guyana met dat communistisch echtpaar Jagan,
dat alom staking en geweld probeerde uit te lokken.
P. Alleen je krijgt met zulke dingen heus geen Churchill van zijn sokken.
Th. Nog minder dan met huilen. Dat bleek in Teheran,
waar de would-be sob-sister Mossadeq terecht moest staan,
nadat hij in zijn overmoed de Sjah trachtte te wippen.
P. Een echte staatsman wacht altijd tot zulke lieden slippen.
Th. Of sterven! Ome Joseph kwam dit jaar tenminste aan zijn eind.
P. De vraag is enkel of de wereld daar nu werkelijk mee zwijnt.
Th. De heren in het Kremlin doen tenminste weinig meer dan ruzie maken
en 't ziet er niet naar uit, dat zij de koude oorlog zullen staken.
P. Maar, Thomasvaer, wij krijgen toch een conferentie in Berlijn?
Th. Ja, Pieternel, maar laten wij vooral voorzichtig zijn.
Een vos verliest zijn haren wel maar nooit zijn streken.
Dat is wel duidelijk opnieuw uit 't lot van Beria gebleken.
P. Ja, Thomasvaer, naar 'k las werd hij onlangs terechtgesteld.
Maar had Mc Carthy niet aan heel de wereld rondverteld,
dat hij met dezezelfde Beria een bondgenootschap had gesloten?
Th. Dat hàd hij, Pieternel; maar ach, hij heeft het hoofd gestoten
gelijk zo velen, die met Belzebub een bondgenootschap sluiten
om Satan uit te drijven; schavuiten te verjagen met schavuiten.
P. Dat is de hele politiek van Senator Mac Carthy, Thomasvaer.
Om 't communisme uit te drijven neemt hij kant en klaar
het voorbeeld over van de communistische terreur-methoden
en tracht zijn tegenstanders door publiciteit te doden.
Begrijp jij nou, dat die Amerikanen zulke dingen slikken?
Th. Angst, Pieternel, angst die het verstand dreigt te verstikken!
Angst voor het atoomspook, dat zij zelf te kwader tijd opriepen.
Angst voor ongekende krachten, die nog kortgeleden sliepen.
P. Maar Eisenhower heeft toch voorgesteld, dat alle mogendheden
samen de ontwikkeling van de atoomkracht uitbesteden
aan één orgaan, dat 't grote vredesdoel moet steunen.
Th. Ach, Pieternel, dat laat Malenkow zich toch immers niet aanleunen.
Sowjet-Rusland kan geen samengaan, waar ook, weet men, gebruiken.
Veel liever loert hij vanuit Moskou als een rover in de struiken
naar West-Europa om op 't juiste ogenblik het mes te trekken
en d'oude tweedracht weer opnieuw ten leven op te wekken,
tussen volken, die, als zij een krachtig leger willen vormen
bestand zijn tegen heel wat allerzwaarste Oosterstormen.
P. Eén storm in 't Oosten werd dit jaar tenminste eindelijk bezworen.
Th. Korea, inderdaad. Dat strijdtoneel kon niemand meer bekoren
en Pan Moen Djon is als een nachtkaars uitgegaan.
P. Maar zou dat niet beduiden, Thomasvaer, dat langzaamaan
de ochtend gloort en vriendelijker vredestijden dagen?
Th. Je zegt het, Pieternel; kom laten wij het samen vragen:
Samen Aan allen, die de wereld mee bestieren,
met drieën op Bermuda of met vieren
in Berlijn of met z'n tienen in Parijs
of met z'n allen samen in 't paleis
der volken in New York, wilt wèl bedenken
als gij de wereld dit jaar vree zoudt schenken
dan loven alle volkeren Uw wijs bestel,
maar 't meest: Uw Thomasvaer en Pieternel.
P. Maar, Thomasvaer, je sprak daarnet van Oosterstormen
Herinner je hoe 't afgelopen jaar aan Nederland enorme
schade toebracht toen de Westerstormen 't woeste water joegen
op zijn dijken, die z'als hoopjes zand aan stukken sloegen.
Th. O, Pieternel, als ik nog aan die dagen denk, aan àl dat leed
van duizenden, dat niemand, die 't méémaakte ooit vergeet
en dat, wie 't niet met eigen ogen zag, maar nauwlijks kan verstaan!
P. Heel de wereld was dan ook met 't lot van Nederland begaan
en 't was ontroerend om te zien hoe er van alom bijstand werd gezonden
Th. O, kind, wat heb ik mij toen trots gevoeld en hecht verbonden
met Nederland, toen hier op ieder eiland der Antillen
ieder bijsprong en met gulle hand gaf, ongeacht verschillen
in stand, in leeftijd, in geloof of afkomst, ras of nationaliteit,
toen 't goede hart ons allen samenbond in hechte solidariteit.
P. Ja, Thomasvaer. Maar wàt ik 't mooist van alles vond
was wel, dat 't Nederlandse volk van d'eerste stond
afaan de hand sloeg aan 't herwinnen van verloren grond
zodat de dijken thans weer overal gedicht zijn en de wond
begint te helen. Zo'n volk, Thomasvaer, gaat nooit verloren.
't Mag zwaar geslagen worden, maar 't wordt steeds herboren.
Samen. O, Nederland, wij saam geloven
in de leeuw, die steeds weer boven
duikt, al is hij diep bedolven
in 't oorlogsleed of in de golven.
Uw volk verdient, meer ook dan wie
een Nobelprijs voor energie.
P. En, Thomasvaer, hoe vond je 't jaar hier op Corsouw?
Th. Rustig, Pieternel. Ik zag hier menig nieuw gebouw
verrijzen links en rechts. Drie middelbare scholen
en 't nieuwe postkantoor — en 'k hoor, dat in de holen
van 't waterfort men eindelijk 't hotel wil trachten
in te richten, waar wij nu al jaar en dag op wachten..
P. Dat schijnt wel nodig, Thomasvaer; ik hoor er komen heren,
die weer een Ronde Tafel Conferentie moeten prepareren.
Th. Maar zo gauw gaat dat niet, mijn beste Pieternel.
P. Die Ronde Tafel Conferentie? Of bedoel je dat hotel?
Th. Beide, lieve kind, en laten wij van beide hopen,
dat zij de bestaande banden hechter zullen aanknopen.
P. De banden, die wij 't vorig jaar in schone vorm zagen gegoten
in 't Prinselijk bezoek en 't fraaie standbeeld van Termote.
Th. En in d'ontvangst, die de Korea-strijders hier onlangs genoten.
P. Maar, Thomasvaer, ligt niet in 't einde van dit jaar besloten,
dat wij een nieuw college van de Staten moeten kiezen?
Wat denk je? Wie zal winnen en wie zal verliezen?
Th. Hoe kan ik dat nu weten, Pieternel, 'k ben geen orakel,
Spaar mij. Verkiezingsjaren brengen al genoeg spektakel
P. Maar laten wij dan onze allerbeste wensen bieden
voor 't nieuwe jaar aan alle politieke
Th. en andere
P. lieden.
Th. Vooruit dan maar!
Het nieuwe jaar
breng goede raad
en kracht van daad
en weinig smaad
aan de Regeringsraad.
P. En maneschijn en rozengeur
tussen Raad en Gouverneur,
Th. En een president,
die de Staten ment
en even energiek is
als Philip Henriquez.
P. En hopi placa voor d'heer Plantz
Th. En voor de eilanden een kans,
dat zij de overdracht beleven
van wat nog is aan 't land gebleven.
P. En voor de partijen,
dat zij zich vermijen
mogen in elkanders achting
en in de zalige verwachting
van de steun der kiezers.
Th. En voor alle kniezers
dat wij welvaart houen.
Samen En dat wij vol vertrouwen
voortgaan met saam te werken
dan zullen wij bemerken,
dat ook op de Antillen
voor allen, die goed willen
en hun krachten geven
plaats is om te leven
vrij van angst in een vrij land
in 't vrije, sterke Rijksverband.
onder Juliaan!
Th. Kom kind, wij moeten gaan
Samen Veel zegen, allemaal!
Wij gaan naar 't bruiloftsmaal.

„Wij zoeken de Heer, wij hadden Hem geerne"

GOUDGEKROONDE KONINGEN HEFFEN STER, LAMPION OF POMPOEN

Noten, appels en centen als loon voor hun gezang

Caspar, Melchior en Balthasar, zij komen nog altijd in de Brabantse en in de Vlaamse dorpen op de avond van Driekoningen, om hun lied te zingen langs de verspreide hoeven en langs de huizen in de palm van het dorp en boven hun hoofden schittert en fonkelt de ster, die hen de weg wees naar het Heilige Land.

Het is een grote ster uit bordpapier geknipt en daarna verguld of verzilverd. Een van de drie koningen, die een lange stok draagt, waaraan de ster is bevestigd, kan haar in het rond doen draaien. De twee anderen lichten deze sterredrager bij op zijn tocht met een flakkerende kaars in een kleurige lampion of in een uitgeholde pompoen, waarin een grijzend gezicht is gesneden.

Reeds van verre kan men deze koningen herkennen aan hun gouden kronen, die hen wat scheef op de kruin staan en de koning van Morenland ziet men het aan, dat hij uit het donkere hart van Afrika komt, want zijn gezicht is roetzwart.

De koningen zingen:

Hier komen wij met onze lanteerne,
Wij zoeken de Heer, wij hadden Hem geerne;

Wij klopten al aan Herodes zijn deur,
Herodes, de koning, kwam zelvers veur;

Herodes de koning sprak met een vals hart,
Hoe ziet er de jongste van drieën zo zwart?

Hij ziet er wel zwart, maar is wel bekend;
Hij is een koning uit de Oriënt!

Wij kwamen de hoge berg opgegaan,
Al waar de ster bleef stille staan;

Wel sterre, gij moet er zo stille niet staan.
Gij moet er met ons naar Bethlehem gaan.

Naar Bethlehem, in die kleine stad,
Waar Maria met haar Kindeke zat.

Maria ging er de berg beklimmen,
Toen zij de drie koningen hoorde zingen.

De heilige drie koningen zongen zo schoon;
Ze brachten het Kind een gouden kroon.

Wij hebben gezongen al voor uw huis,
Geef ons een penning met een kruis.

Geeft ons een kruis, geef ons een munt,
Geef ons 't geldstuk dat ge ons gunt.

Hun repertoire is niet erg uitgebreid, de meeste vorsten-van-een-dag kennen maar één lied, dat zij tot in de treure herhalen. In grote trekken komen de Driekoningen- of Sterreliedjes op hetzelfde neer. Zij vertellen van de moeizame tocht door onbekende streken, geleid door het licht dat nimmer faalt; zij spreken van het bezoek aan het paleis van Herodes in Jeruzalem, waarbij de listige koning hen tevergeefs hoopt uit te horen. zij stamelen over de blijdschap, die het bevangt als zij het Kind Jezus in de stal te Bethlehem vinden, tussen os en ezel.

Het spreekt welhaast van zelf, dat de zangers beloond worden voor hun vocale prestaties met appels, noten en centen. Een eeuw geleden, toen het feest van Driekoningen in elk huis werd gevierd, haalde men overal kleine koningen binnen om hen te tracteren op wafels en poffertjes, die boven het haardvuur aan de lopende band werden gebakken.

Het gedeelte van de voorraad, dat voor de rondtrekkende zangers was afgezonderd, noemde men het Godsdeel. Het waren toen niet alléén kinderen, die met de ster liepen, maar ook de mannekes uit het gasthuis, die met bevende stemmen zongen in de hoop op een extraatje en andere oudjes, die het niet te breed hadden. Op die ouderwetse feestviering doelt een oud lied, dat men in Vlaanderen nog wel eens hoort zingen:

Ik kom aan jullie deurtje staan,
Mijn alderliefste vrinden
Al om het Godsdeel te ontvaân,
Ik hoop dat 'k 't zal vinden.
Wil mijn liedje wel verstaan,
De molen heeft niet rondgegaan.
Daarom moet ik om 't Godsdeel gaan,
om 't Godsdeel gaan.

Van zingen wordt mijn keel zo moe,
Dat kon je stellig merken;
Zegt mij nu eens, wat komt me toe,
't Is mij zo flauw om 't herte;
Zeg, jullie zwientje is nu dood,
Geef mij een stukske vlees en brood,
Al is het maar een pondje groot,
een pondje groot.

Als ik aan jullie tafel zit,
Dan zal ik vrolijk smullen.
Van al hetgeen je daarop zet
Zal ik mijn buik gaan vullen.
Dan zal ik jullie bij Ons Heer
Daarvoor bedanken evenzeer
'k Heb nu genoeg voor deze keer,
voor deze keer!

Eerst na Driekoningen zet de winter goed in. „De drie koningen hebben harde koppen", zegt men, als het tegen die tijd gaat vriezen dat het kraakt.

Na die dag worden de dagen ook merkbaar lang. De oude volkswijsheid zegt: „Voor Dertiendag (Driekoningen is de dertiende dag na Kerstmis) lengen de dagen een haneschree, dit is een hanepas, dus bitter weinig.

Driekoningen behoort dus tevens tot de dagen, dat men zich verheugt over de terugkeer van het licht en door het ontsteken van kaarsen aan zijn blijdschap uiting geeft. In het venster worden kaarsen gezet om „de Drie Koningen de weg te wijzen" en de jongens en meisjes oefenen zich in het „kaarsjesspringen". Een drietal kaarsen, waarvan er een zwart is geverfd (ter herinnering aan de koning van Moorenland) worden op een rij gezet en om beurten moet men over alle drie heenspringen, zonder er een omver te werpen of te doven.

Koningskaarsje,
Lik mijn laarsje,
Lik mijn scheen,
Toch spring ik er over heen.

JACQUES R. W. SINNINGHE.

EUROPESE GEMEENSCHAP

Op een boerderij in Prescott (V.S.) hebben vijf broers een soort Europese Gemeenschap gesticht. Als soldaat vochten zij op verschillende fronten in Europa en elk van hen heeft een bruid meegebracht: een Engelse, een Duitse, een Française, een Italiaanse en een Poolse. De familiegroep leeft in de beste harmonie, wat een gunstig voorteken lijkt voor een toekomstige Europese federatie.

Antieke driekoningentegel.

In de donkere dagen tussen Kerstmis en Nieuwjaar wordt in Twente nog druk de „Midwinterhoorn" geblazen. Een groepje blazers in actie te Rossum bij Oldenzaal.

De week in Nederland

Een natte, maar rustige Kerst ★ Huisdokters en minister zijn het oneens ★ Voetgangers en automobilisten klagen over verkeers--onveiligheid ★ Bij het heengaan van Marie van Eysden-Vink ★ Loet C. Barnstijn, de stichter van „Filmstad" overleden ★ 1 Januari 1954: een belangrijke datum.

Het is geen witte Kerst geworden, dit jaar. Wie door de beslagen vensters van de woonkamer naar buiten keek, of, moe van het binnen zitten, een wandelingetje ondernam, waande zich in Maart in plaats van in het laatst van December. Stormvlagen, gietbuien en zonneschijn wisselden elkaar af en het weer was — zoals de hele maand December reeds — buitengewoon zacht. In de ochtend van Eerste Kerstdag viel hier en daar een hevige hagelbui en boven zee onweerde het.

Maar het echte winterweer mag dan verstek hebben laten gaan, het is wel een goede en rustige Kerstmis geweest voor zeer vele Nederlanders. Een kalm en onbezorgd intiem feest in een land, dat zich — bij alle problemen, die er zich mogen voor doen — sinds jaren verheugt in een voorbeeldige arbeidsvrede, waar de werkloosheid (afgezien van enkele groepen, zoals de oudere kantoorbedienden) gelukkig nog steeds betrekkelijk gering is en waar het bedrijfsleven slechter tijden gekend heeft dan de huidige.

Schokkende gebeurtenissen hebben zich, in den lande, niet voorgedaan tijdens de drie Kerstdagen. Eén van de meest sensationele gebeurtenissen was nog wel de spoedvergadering, die de Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, de Nederlandse artsen-organisatie, Tweede Kerstdag in Utrecht voor haar leden had belegd ter bespreking van het ernstige geschil, dat onlangs tussen de artsen en de minister van sociale zaken, de heer Suurhoff, is gerezen. Artsen contra minister.

Het gaat hier om de vaste vergoeding, die de huisartsen jaarlijks krijgen voor de behandeling van ziekenfondspatiënten. De medici hebben al enige tijd aangedrongen op een verhoging van deze vergoeding en op 17 December jongstleden kwam een overeenkomst tot stand tussen de Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst en de Ziekenfondsraad — waarin alle ziekenfondsen zijn vertegenwoordigd —, waarbij de beloning der huisartsen werd verhoogd tot *f* 7,— per jaar voor elke bij hen ingeschreven fondspatiënt. Tot grote ontstemming van de artsenwereld heeft de Kroon — in casu minister Suurhoff — de inwerkingtreding van deze overeenkomst voor drie maanden geschorst. De minister, die voorgelicht wordt door een kleine commissie van deskundigen, staat op het standpunt, dat de vergoeding van *f* 7.— per patiënt te hoog is. Het gevolg ervan zou zijn, dat de ziekenfondsen hun premies zouden moeten verhogen en dit zou — aldus de argumentatie van de minister — voor de verplicht-verzekerden voeren tot verhoging van de productiekosten van het bedrijfsleven, terwijl de vrijwillig-verzekerden de nieuwe premie in vele gevallen niet op zouden kunnen brengen.

Intussen zijn de artsen niet van zins zich bij het standpunt van de minister neer te leggen. Vooral in het belang van de jonge, pas-beginnende huisdokters is, naar hun mening, een verhoging der vergoeding tot *f* 7,— absoluut noodzakelijk. De huisartsen overwegen thans de fondspatiënten op dezelfde voet te gaan behandelen als de particuliere en voor elke geneeskundige behandeling van een verzekerde een declaratie in te dienen bij het betrokken ziekenfonds. Op de vergadering van Tweede Kerstdag is daar druk over gediscussieerd. Vooralsnog zet het bestuur van de artsenorganisatie zijn onderhandelingen met de Ziekenfondsraad en met het ministerie voort. Deskundigen achten het echter waarschijnlijk, dat wanneer minister en artsen beide voet bij stuk houden, een ernstig conflict tussen dokters en ziekenfondsen zal ontstaan. Hoewel het natuurlijk altijd mogelijk is, dat een tussenoplossing zal worden gevonden .

Nog een ander, zij het meer plaatselijk, conflict kwam gedurende de Kerstdagen tot uiting: dat tussen de bewoners van de omgeving van de grote verkeersweg bij Laren in het Gooi enerzijds en de automobilisten, die van de verkeersweg gebruik maken en het ministerie van verkeer en waterstaat, dat hen onderhoudt, anderzijds. Zoals bij vele snelverkeerswegen rond de grote steden, is het oversteken van de snelverkeersweg bij Laren levensgevaarlijk. De auto's rijden er zó snel, en het zijn er zóveel, dat men ogen aan alle zijden zou moeten hebben, om zonder risico van de ene naar de andere kant van de weg te kunnen komen.

Nu wil het geval, dat bij Laren een groot aantal schoolkinderen en ook huismoeders, die boodschappen gaan doen, de verkeersweg regelmatig moeten passeren. Ongelukken zijn dan ook niet uitgebleven. De buurtbewoners hebben daarop de hoofden bij elkaar gestoken en in de loop van de herfst hebben zij met grote spandoeken in den Haag gedemonstreerd. „Geef ons één tunnel onder de verkeersweg door" was hun ernstige verzoek. Enkele weken geleden heeft de minister beslist dat de tunnel er niet komt, maar dat een vluchtheuvel zal worden aangebracht, waardoor men de gevaarlijke overtocht althans in twee étappes kan doen.

De Larenaren vonden dit blijkbaar onvoldoende, want in de ochtend van Kerstdag bleken onbekende schilders — Laren is één van de bekendste schilderskolonies van Nederland — grote strepen op de verkeersweg aangebracht te hebben alsmede, in reusachtige letters, het woord „stop". De regen, die op eerste Kerstdag overvloedig viel hadden letters en strepen echter spoedig uitgewist en de automobilisten raasden voorbij zonder zich van het schilderachtige protest der Larenaren iets aan te trekken.

Overigens staan de bewoners van het Gooi niet alleen in hun protest. Kort voor Kerstmis is in Den Haag in alle ernst een „Vereniging tot Bescherming van Voetgangers" opgericht. De heer L.C. Admiraal, die het initiatief nam tot de oprichting, gaf in een op de eerste vergadering gehouden rede waarlijk ontstellende cijfers over de verkeers-onveiligheid in Nederland. In het eerste halfjaar van 1953 kwamen in Nederland 40.000 verkeers-ongevallen voor, zo zeide hij, waarbij 557 met dodelijke afloop. 6027 personen werden bij deze ongelukken zwaar gewond en 5682 licht. Ter vergadering ontkende men geenszins, dat ook de voetgangers vaak fouten maken in het verkeer, vooral door hun aarzelende houding. Maar deze aarzelende houding komt — zo werd betoogd — weer voort uit de onvoldoende gedisciplineerdheid van talloze weggebruikers. In het bijzonder drong men aan op weder-invoering van de maximum-snelheid in bebouwde kommen, die nog niet zo lang geleden is afgeschaft. Dat de klachten van de nieuwe vereniging over de verkeersonveiligheid niet geheel ongegrond zijn, moge overigens blijken uit het feit, dat ook tijdens de Kerstdagen weer verscheidene grotere en kleinere ongelukken plaats vonden, waarbij in totaal vier doden zijn te betreuren.

Marie van Eysden-Vink, de vooral in Rotterdam gevierde actrice, die op 89-jarige leeftijd is overleden.

Trouwens, er wordt de laatste tijd van alle zijden gewezen op de verkeers-„knoop", waar Nederland in is geraakt. De Kon. Ned. Automobiel Club acht — in een dezer dagen ingediend adres — niet zozeer de automobilisten schuldig aan de vele ongevallen, dan wel het langzame verkeer, in het bijzonder de fietsers, die zich, aldus de K.N.A.C., „veelal met negering van elke vorm van zelfbescherming in het verkeer sluiten."

Fietsers en automobilisten beide klagen over de bromfietsen, die te snel zijn voor de rijwielpaden en te langzaam voor de autowegen, maar wier aantal gedurig toeneemt en binnen afzienbare tijd waarschijnlijk het millioen zal bereiken.

Legt men zijn oor te luisteren bij deskundigen, die in de controverse: voetgangers-wielrijders-bromfietsers-automobilisten een enigszins neutraal standpunt innemen, dan kan men vernemen, dat men in bevoegde kringen het vraagstuk der verkeersonveiligheid op twee wijzen wil trachten tot een oplossing te brengen. Enerzijds zal het verkeersonderricht op de scholen intensiever moeten worden en het publiek doordrongen dienen te worden van de noodzaak van meer verkeersdiscipline. Daarnaast zullen, zo menen vrijwel alle deskundigen, nieuwe verkeerswegen gebouwd en bestaande verbreed moeten woren. Dat dit laatste veel geld zal kosten, spreekt vanzelf. Maar vooral Westelijk Nederland met zijn vrijwel aaneengesloten bebouwing — men spreekt reeds algemeen van de „Randstad Holland" — heeft nu eenmaal een zeer druk verkeer, dat de eerstkomende jaren waarschijnlijk nog voortdurend toe zal nemen!

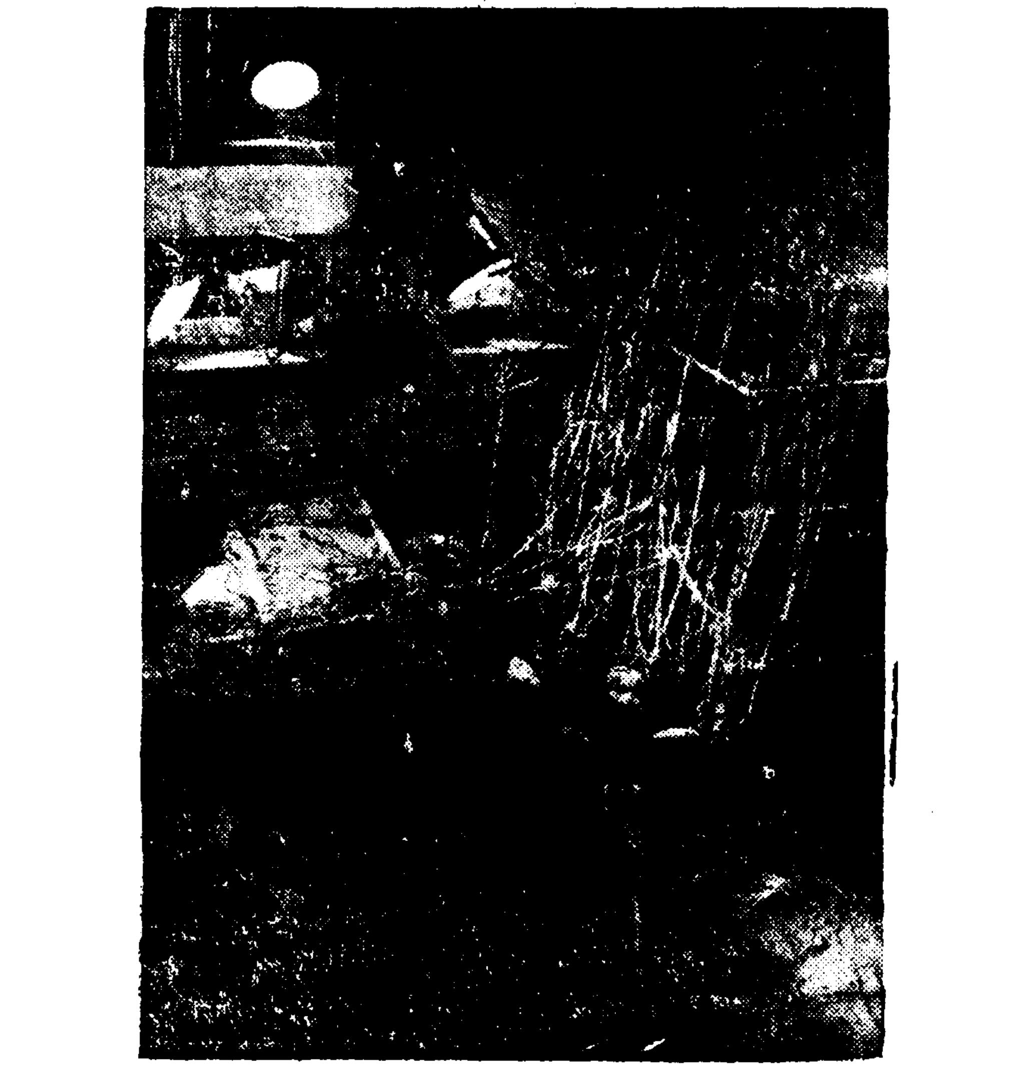
De dood waart in het verkeer, maar ook daarbuiten. Vroeger of later komt hij bij ons allen en ook op de Kerstdagen gunt hij zich geen rust. Ruim 89 jaar is de grijze oude dame geworden, die in de avond van Eerste Kerstdag in haar pension aan de Laan van Meerdervoort in Den Haag, waar zij jarenlang heeft gewoond, is overleden. De Hagenaars, maar vooral de Rotterdammers, kenden haar goed, want mevrouw Marie van Eysden-Vink was, in haar tijd, één van de begaafdste en populairste toneelspeelsters van Nederland. Anno 1878 — hoe oneindig lang lijkt dat jaar reeds van ons af te liggen — begon zij haar carrière, in de Amsterdamse Stadsschouwburg. 45 jaar later, in 1924, nam zij in Rotterdam, waar zij haar glanstijd als actrice had beleefd, afscheid van plankenland. Weer is een lid van de oude garde van het Nederlandse toneel — en een zeer begaafd lid — heengegaan.

Uit Amerika kwam het bericht, dat daar tijdens de Kerstdagen een Nederlander is gestorven, wiens naam eveneens een bekende klank had bij het uitgaande — in het bijzonder bij het bioscopen-bezoekende — publiek Loet C. Barnstijn. In de jaren vóór de oorlog was deze levendige man één der dominerende figuren in de Nederlandse Bioscoopwereld. Hij „bracht" hier tal van bekende buitenlandse rolprenten en financieerde de opnamen van „De Jantjes", de populairste film, die in Nederland is gemaakt. Na het succes van deze rolprent produceerde hij in zijn „Filmstad" in Den Haag nog verscheidene andere Nederlandse films, onder andere „Malle gevallen", maar zij hadden niet het succes, dat „De Jantjes" beschoren was. Na de oorlog namen de grote Amerikaanse filmmaatschappijen veelal zelf de verhuur van films in handen en werd het debiet voor Loet C. Barnstijn minder. Zijn „Filmstad" — een geheimzinnig, door hoge hekken omringd buitengoed bij de Benoordenhoutseweg in Den Haag — werd door brand verwoest en tussen de struiken van de grote tuin groeide al spoedig het onkruid. Thans is Loet C. Barnstijn, ver van het land waar hij gewerkt heeft, overleden. Ook hij behoorde tot een periode, die definitief is afgesloten.

Drie dagen heeft Kerstmis dit jaar geduurd, drie dagen heeft het openbare leven stil gelegen. Daa[...]

Nederland weer aan de arbeid. Maar niet voor lang. Nog een paar dagen later was het Nieuwjaar. Een belangrijk Nieuwjaar, want de datum van 1 Januari 1954 is uitgekozen voor het doen ingaan van een aantal maatregelen op economisch gebied, waarvan nog niemand kan zeggen, wat precies de uitwerking er van zal zijn op het bedrijfsleven en op het huishoudboekje en de portemonnaie van millioenen Nederlanders. Twee dagen vóór Kerstmis — nog net op tijd om de wetten vóór de Jaarwisseling in het Staatsblad te krijgen — heeft de Eerste Kamer de huurverhoging en de als compensatie hiervoor gedachte belastingverlaging aanvaard. Ook de loonronde van 5% gaat per 1 Januari aanstaande in. Velen vrezen, dat in het bijzonder de loonsverhoging bepaalde takken van het bedrijfsleven op lasten zal brengen, die zij, zonder prijsverhoging voor hun producten of diensten, niet zullen kunnen dragen. Reeds zijn enige prijsstijgingen aangekondigd. De chocolade wordt duurder, en ook het dagblad. Het lijkt niet uitgesloten, dat meer verhogingen zullen volgen. Zullen deze prijsstijgingen de loonsverhoging weer te niet doen? Men hoopt van niet, maar verrassingen kunnen zich altijd voordoen.

Zo zal het jaar 1954 voor Nederland zeker niet zonder zorgen zijn. Zorgen voor werkgevers. Zorgen voor werknemers. Zorgen voor regeerders en zorgen voor geregeerden. Maar was er ooit een jaar, dat zonder zorgen begon, dat geen enkel onopgelost probleem hoefde over te nemen van het scheidende? Niemand kan in de toekomst zien, wij kunnen er alleen het beste van hopen. Het beste in het jaar 1954 wenst u, in alle bescheidenheid, ook uw Nederlandse briefschrijver toe.

Opname in Filmstad, de voor-oorlogse filmstudio van Loet C. Barnstijn in Den H[...]

De prinsessen bij de twee paarden die de arreslee door Grindelwald zullen trekken.

H.M. de Koningin kijkt naar het instappen van de 4 prinsessen in de mooiste arreslede van Grindelwald.

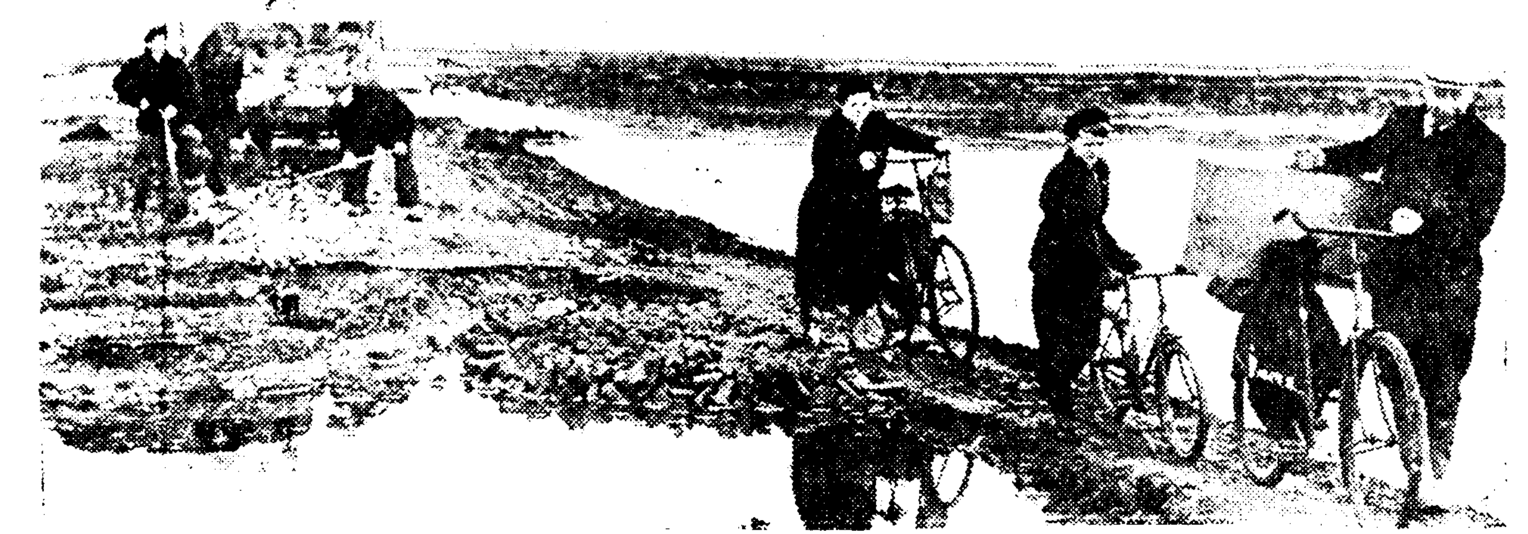
Winter-festijn voor prinsessen

Prinses Irene op de fietsslee, een uitvinding van het dorp Grindelwald. Het doet denken aan een oude loopfiets.

Diep weggezonken in een behaaglijke vacht gingen de prinsessen met een arreslee de winterse omgeving verkennen. V.l.n.r.: Prinses Irene, Margriet, Marijke en Beatrix.

Na 10 maanden werd Ouwerkerk uit zijn isolement bevrijd. De familie Van Oeveren op de terugweg naar „huis" in Ouwerkerk op de drooggevallen en nog niet vrijgegeven Molenweg, die van de Stenendijk (Zierikzee) naar Ouwerkerk loopt.

President over zeven duizend eilanden

Op de Philippijnen is niemand populairder dan Ramond Magsaysay, de vriend der kleine boeren

Het bijzondere aan Ramon Magsaysay, de nieuw-gekozen president van het Oost-Aziatische eilandenrijk der Philippijnen, is niet, dat hij van afkomst een eenvoudig plattelander is, de zoon van een handwerksman in een klein plaatsje op het eiland Luzon. De gehele geschiedenis door, en zeker de laatste drie kwart eeuw, hebben tal van begaafde mannen zich uit een doodeenvoudig, dikwijls zelfs armelijk milieu weten op te werken tot de hoogste posten in de politiek en het bedrijfsleven.

Het bijzondere aan de nieuwe president is evenmin, dat hij slechts enkele jaren minister is geweest en een politieke beginneling, vergeleken met de mannen, die hij in de race om het presidentschap versloeg. De wereld kent méér voorbeelden van bliksemsnelle politieke carrières. En tegenover de lange ervaring van mannen als Elphidio Quirino, de aftredende president, en generaal Carlos Romulo, een presidentschapscandidaat, die al eerder de wedstrijdbaan verliet, kan Ramon Magsaysay stellen, dat hij in de weinige jaren van zijn ministerschap een eind heeft gemaakt aan de terreur van de communistische benden — de zogenaamde Huks — die het hele leven op de Philippijnen dreigden lam te leggen. Nee, wat de verkiezing van deze 46-jarige Philippijner met zijn jongensachtig gelaat en de energieke mond tot iets merkwaardigs stempelt, is het feit, dat in zijn persoon een geheel nieuw type staatsman de voorraam te plaats op het politieke toneel der Philippijnen gaat innemen.

Ramon Magsaysay is — daarover zijn zijn vrienden en vijanden het eens — een dadenmens. De energie straalt als het ware van hem uit. Hij behoort tot die merkwaardige mensen, die bergen kunnen verzetten, omdat hun arbeidskracht onuitputtelijk is en die anderen overtuigen, eenvoudig, omdat men tegen de stroom van energie, die van hem uitgaat, niet op kan roeien. Magsaysay zou een uitmuntend zakenman, een ideale directeur-generaal van een groot concern zijn geweest.

Typisch voor deze karaktertrek van de nieuwe president is de wijze, waarop hij zijn vrouw veroverde.

Manusje van alles

Als student verdiende hij zijn onderhoud en zijn studiegeld door als manusje van alles te fungeren in een grote transportonderneming. Daar ontmoette hij, terwijl hij in zijn overall aan het werk was aan een kapotte auto, de zeventienjarige Luz Banzon, de dochter van de eigenaar van een andere transportonderneming. Het was — althans van Magsaysay's zijde — liefde op het eerste gezicht. Hij bracht het meisje in een auto van de onderneming terug naar haar deftige kostschool en de Zondag daarop bezocht hij, op zijn Paasbest uitgedost, het meisje op haar school. Om geen moeilijkheden te wekken gaf hij zich uit voor haar broer. Kort daarop ontdekte de familie Banzon de romance en Luz werd van school genomen. Maar dat vermocht Ramon Magsaysay niet af te schrikken.

Hij verscheen — alweer in een auto van de zaak, waar hij werkte — voor het huis der Banzons en slaagde er in door te dringen tot de ouders van het meisje, dat hij vereerde. Een jaar lang maakte hij Luz hét hof. Haar ouders waren tegen de verbintenis, maar zij durfden de onvermogende, maar energieke minnaar van hun dochter niet de deur te wijzen. Waarschijnlijk vreesden zij, dat hij langs de achterkant van het huis teruggekomen zou zijn. Aan het eind van het jaar had Ramon Magsaysay genoeg van de onzekerheid omtrent zijn toekomstige verhouding tot Luz Banzon. Hij stelde zowel het meisje als haar ouders een ultimatum. Luz ontdekte dat zij al sinds lang haar hart verloren had aan deze even charmante als hardnekkige bewonderaar, haar ouders gaven hun weerstand op en enkele maanden later werd het huwelijk voltrokken. Met dezelfde energie en dezelfde koppige vastberadenheid pakte Ramon Magsaysay alle verdere problemen en moeilijkheden, die zich op zijn levensweg voordeden, aan — en tot nu toe met een maximum aan succes.

Ramon Magsaysay, de nieuw-gekozen president van de Philippijnen (rechts op de foto), in gesprek met generaal Carlos Romulo. Generaal Romulo, één van de bekendste staatslieden der Philippijnen, had zich aanvankelijk ook candidaat gesteld voor het presidentschap, maar later trok hij zich terug en stelde hij zich achter de man, in wie de kleine landbouwers van de Philippijnen hun grote pleitbezorger zien.

Corruptie

In de oorlog vocht hij met de Huks — die later, toen zij onder communistische invloed waren geraakt, zijn doodsvijanden zouden worden — tegen de Japanners. Tot beloning, en omdat hij veel in de jonge man zag, benoemde generaal Douglas MacArthur, de Amerikaanse opperbevelhebber in Oost-Azië, hem in 1945 tot militair gouverneur van de provincie Zambales op Luzon. In 1946 trok hij zijn uniform uit, maar het werk bij de transportonderneming van zijn schoonvader bevredigde hem niet meer en nog in hetzelfde jaar stelde hij zich candidaat voor de volksvertegenwoordiging.

Tot de kenmerken van het politieke leven op de Philippijnen behoren een ontstellende mate van corruptie en een zekere minachting voor de belangen van de kleine boeren en de landarbeiders, die de overgrote meerderheid der bevolking uitmaken. Ramon Magsaysay veroverde zich, als volksvertegenwoordiger, al spoedig de naam onomkoopbaar te zijn en een open oog te hebben voor de problemen van de kleine man. Hij trad echter niet op de voorgrond, tot president Quirino hem tot zijn minister van defensie benoemde, met als eerste en voornaamste taak de beweging der communistische Huks, die heel Luzon terroriseerden, te onderdrukken. Magsaysay slaagde hierin op een wijze, die ook in het buiten land de aandacht trok.

Hij begon met een hervorming van het leger. Corrupte elementen werden, ongeacht hun rang, ontslagen, competente, eerlijke officieren snel bevorderd. Dat de Philippijnen op het ogenblik over een goed georganiseerd leger met een onomkoopbaar officierskorps beschikken, is te danken aan Magsaysay.

De nieuwe minister ontdekte al spoedig, dat hij de Huks nooit met militaire middelen alléén zou kunnen bedwingen. Hij kende echter, meer dan enig ander politicus, de oorzaak van de groei dezer beweging: de armoedige omstandigheden, waarin talloze kleine boeren leven tengevolge van de duizelingwekkend hoge pachten en het ontbreken van elke toekomstmogelijkheid voor zich en hun kinderen. Hij wist, dat duizenden zich bij de Huks hadden aangesloten, omdat zij geen andere mogelijkheid meer zagen en hij besloot hen weg te lokken van de communistische benden door hun datgene aan te bieden, wat zij vóór alles zochten: een menswaardig bestaan en een toekomst voor hun kinderen.

Huks, die zich overgaven, werden weliswaar door een militaire rechtbank veroordeeld, maar, als zij bereid waren op de schreden huns weegs terug te komen, onmiddellijk door Magsaysay begenadigd en aan werk geholpen. Sommigen werden spion bij de Huks. Anderen lijfde hij in bij het leger. Weer anderen verschafte hij — in een speciaal daartoe opgezet project — een eigen landbouwbedrijfje op het eiland Mindanao. Op deze wijze, maar vooral ook door zijn magnetische persoonlijkheid en de meesterlijke wijze, waarop hij het wapen van de psychologische oorlogvoering hanteerde, wist Magsaysay de machtige beweging der Huks van een bedreiging van het hele Philippijnse staatsbestel te reduceren tot een groepje verbitterden, die een hardnekkige, maar hopeloze guerilla voeren in de meest ontoegankelijke delen van Luzon. Thans hebben de Philippino's de man, in wie zij een eerlijke en energieke verdediger van hun belangen zien, tot president der Philippijnen gekozen, een functie, waarin, evenals dat in de Verenigde Staten en verschillende Zuid-Amerikaanse republieken het geval is, de functies van staatshoofd en van minister-president zijn geccombineerd. De verwachtingen van de boerenbevolking zijn hooggespannen. In politieke kringen in Manilla vraagt men zich echter af, of Magsaysay, die zich tot nu toe alleen met strikt binnenlandse problemen heeft bezig gehouden, in de buitenlandse en in de grote internationale staatkunde niet op moeilijkheden zal stuiten, juist omdat hij een zo uitgesproken dadenmens is. En wat zal Magsaysay, de man, die zijn verkiezing dankt aan zijn populariteit onder de arme plattelandsbevolking, doen, wanneer het parlement hem in zijn wellicht vèrgaande plannen zou willen dwarsbomen?

Het zijn vragen, waarop alleen de toekomst antwoord kan geven. Zou men ze aan Magsaysay stellen, dan zou hij waarschijnlijk op zijn ontwapenende, jongensachtige wijze glimlachen en een antwoord geven, dat niet ver af was van dat van een ander bekend staatsman aan het begin van zijn ambtstermijn: „Wacht op onze daden!"

Philippijnse landbouwers op weg naar de arbeid. Enkele jaren geleden sloten vele kleine boeren op de Philippijnen zich, door de armoede gedreven, aan bij de onder communistische leiding staande guerillatroepen der zogenaamde Huks. Ramon Magsaysay lokte, als minister van Defensie, tal van leden uit deze organisatie door hun een menswaardig bestaan en in vele gevallen een klein landbouwbedrijf in het vooruitzicht te stellen. Dank zij Magsaysay vormen de Huks thans geen bedreiging meer.

Astronomen zien brug op de maan

Natuurlijke formatie met het uiterlijk van een kunstwerk

Een Brits astronoom, dr. H. Percy Wilkins, lid van de Royal Astronomical Society, vertelde [illegible] voor de Britse radio, dat men op de maan een brug heeft waargenomen, die men bijna het werk van waterbouwkundigen zou kunnen noemen. Het gevaarte overspant een bergvallei van ruim dertig kilometer breedte en het verheft zich ruim 1500 meter boven de oppervlakte van de maan. Dr. Wilkins vertelde, dat de ontdekking was gedaan door een andere astronoom, maar dat hij zelf in Augustus de „brug op de maan" ook had gezien. Later zei de geleerde nog, dat het hier gaat om een natuurlijke formatie, die alleen veel weg heeft van een kunstwerk.

De eerste, die de maanbrug zag, was de wetenschappelijk redacteur van de New York Herald Tribune, John O'Neill. Hij vroeg dr. Wilkins het bestaan van de brug te bevestigen. Deze deed dat op 26 Augustus, maar O'Neill overleed op 30 Augustus.

Een mogelijke verklaring van de formatie is, dat een meteoriet door een afkoelende barrière van gesmolten lava is geschoten en de enorme boog heeft doen ontstaan. Dr. Robert Atkinson, voornaamste wetenschappelijk medewerker van het Koninklijk Observatorium te Greenwich, verklaarde: „Wij hebben deze brug niet gezien, maar wij hebben geen reden, om aan het bestaan er van te twijfelen.

Een amateur-astronoom te East Grinstead, Patrick Moore, heeft medegedeeld, dat hij de vreemdsoortige structuur in September heeft waargenomen.

Dr. Wilkins, die jaren heeft besteed aan het vervaardigen van grote kaarten van de satelliet van de aarde, is thans bezig een boek te schrijven over de beste landingsplaatsen voor ruimteraketten, die in de toekomst mochten trachten op de maan te landen. „Er zijn er niet veel," zeide hij, „de oppervlakte van een groot deel van de kraters heeft veel kuilen."

Paramaribo. — De vergaderzaal van de Staten van Suriname ondergaat een flinke restauratie. De zaal wordt opgeknapt mede in verband met de verwachting, dat de kleine RTC-commissie in Paramaribo zal vergaderen. De bijeenkomsten zullen dan in de Statenzaal worden gehouden.

Ook de vergaderzaal van de Regeringsraad krijgt een goede beurt en wordt verfraaid.

Ademhalingsoefeningen contra asthma

(Van onze medische medewerker)

Wie zelfs maar eenmaal in zijn leven een echte asthma-aanval heeft meegemaakt, zal deze gebeurtenis niet licht vergeten. Meestal vindt zoiets 's nachts plaats, hetgeen het dramatisch effect nog verhoogt. Ik kan U een dergelijke aanval niet beter, noch in soberder bewoordingen beschrijven, dan door mijn oud-leermeester prof. dr. P. Ruitinga zelf aan het woord te laten: „De patiënt gaat rechtop zitten in bed, maakt de kleren los, hangt de benen over de rand van het bed of gaat in een leuningstoel zitten, omdat hij het in bed niet kan uithouden, en pakt de leuningen stevig beet om door verwisseling van punctum fixum en punctum mobile der schouderspieren, deze als hulpademhalingsspieren te gebruiken; hij doet de ramen open en loopt de straat op om zich lucht te verschaffen. Hij is angstig, doodsbenauwd, bang te zullen stikken, maar de ervaring heeft geleerd, dat de asthmaticus zelden in een aanval sterft. De duur van een aanval is evenals de hevigheid zeer wisselend. De lichtste duren heel kort en gaan nauwelijks met benauwdheid gepaard; de patiënt wordt een ogenblik wakker, is vaak onrustig en lichtelijk beklemd op de borst, maar hij slaapt onmiddellijk weer in. De zware aanvallen duren een paar uur, waarna de lijder doodmoe inslaapt om de volgende morgen goed wakker te worden, of met een gevoel van kortademigheid; enkele aanvallen duren met kortere of langere remissies een dag of enige dagen."

Asthma-aanvallen zijn het gevolg van een zwelling van de slijmvliezen der ademhalingswegen, die bovendien gepaard gaat met een kramp van de spieren dezer luchtwegen. Over de oorzaak daarvan tast men, gezien de overvloed van verklaringen, die men ervoor nodig heeft, nog geheel in het duister. Asthma in de kinderleeftijd zou aan de aard van de voeding liggen. Tussen de 10 en 30 jaren zou het te wijten zijn aan stoffen, die men inademt en boven de 45 jaar geeft men infecties van de luchtwegen maar de schuld. In de zomer zou het optreden der aanvallen te wijten zijn aan stuifmeelkorrels en schimmelsporen, die de lucht bezwangeren. Er zijn patiënten, die alleen in een bepaald huis of in een bepaalde kamer een aanval krijgen, zodat men dan wel het huisstof als oorzaak moet beschouwen. En het kan ons tot slot van deze opsomming van oorzaken niet verwonderen, dat men in een tijd, waarin de psychosomatiek hoogtij viert, het asthma wil zien als „conversie-verschijnsel", als lichamelijke uiting van een niet verwerkt of niet opgelost conflict, vooral natuurlijk als het individuen geldt, wier persoonlijkheidsstructuur een hysterische kleur vertoont.

Uit de aard der zaak zijn de therapeutische maatregelen dan ook al even talrijk. Gelooft men aan het krampachtige karakter van de aanvallen, dan geeft men natuurlijk krampopheffende stoffen, die de luchtwegen verwijden. Is men ervan overtuigd, dat er een allergie (een anders reageren dus op stuifmeel, schimmelsporen of huisstof) in het spel is, dan zal men zijn patiënten trachten verre te houden van deze stoffen; men zal hun aanraden te verhuizen naar een andere omgeving, naar bos of hei, of anders naar zee. Is men moderner geschoold, dan zal men antihistaminica voorschrijven, dat zijn stoffen, die het zojuist aangeduide „anders reageren" tegen gaan. Zijn er tenslotte meer of minder duidelijk psychische componenten aanwezig, dan zal men zijn toevlucht nemen tot psychotherapie.

FERNANDE NIEUWENKAMP

Over oorzaak van asthma-aanvallen tast men nog steeds in het duister

En nu verrast ons mevrouw F. W. Rochell—Nieuwenkamp met een boekje*), waarin zij op een nogal zelfverzekerde wijze vertelt, hoe zij vanaf 1905 asthma heeft genezen zonder enig medicament, slechts met behulp van door haar uitgevonden ademhalingsoefeningen. Zij verhaalt hoe zij spraaklerares werd, en in die kwaliteit voor het eerst met een asthmapatiëntje in aanraking kwam, en hoe zij als bij ingeving dacht: als ik dit kind willekeurig, physiologisch correct, kan leren ademen is het gered. En het patiëntje werd gered, weldra gevolgd door honderden, die zij van deze plaag verlost heeft.

Haar methode bestaat niet alleen uit het corrigeren van de averechtse ademhalingstechniek van de asthmalijder, maar zij leert de patiënten eerst los van alle ademhaling, buik-, borst- en halsspieren te gebruiken om ze daarna pas bewust in het ademhalingsmechanisme in te schakelen. De patiënten komen 3 à 4 maal per week een half uur ter behandeling en dat gedurende 4 tot 6 maanden. Nooit gebruikt zij enig medicament, zelfs niet bij de zwaarste gevallen.

Persoonlijk kan ik mij, na lezing van dit geschrift, niet aan de indruk onttrekken, dat de sterke persoonlijkheid van Mevrouw Rochell—Nieuwenkamp, ofschoon ik die slechts uit overlevering ken, voor een niet gering deel mede verantwoordelijk is voor het succes van deze methodiek, al heb ik daarmee de corypheeën der Amsterdamse school, o.a. prof. Pel, prof. Ruitinga en prof. Winkler, tegen.

In elk geval, hoe het dan ook zij, of men aan de ademhalingsoefeningen, dan wel aan de psychotherapeutische invloed van haar persoonlijkheid de grootste waarde wil hechten, Mevrouw Rochell—Nieuwenkamp geneest de lijders aan asthma, daar is zij zelf en een aantal serieuze medici in binnen- en buitenland met haar van overtuigd. En dat is reden te over tot dankbaarheid.

---

*) Mevr. F. W. Rochell—Nieuwenkamp. Asthma Bronchiale, Hoe ik van 1905 af Asthma mocht genezen. Uitgave: N.V. Dagblad en Drukkerij De Standaard. Amsterdam 1953.

Van S.

Dr. Albert Plesman ten grave gedragen

's-Gravenhage. — Zeer velen betoonden de laatste eer aan dr Plesman, staande langs de weg of door hun aanwezigheid tijdens de herdenkingssamenkomst in de Willemskerk. In de kerk was er een schat van kransen en bloemstukken. Als slippendragers fungeerden acht leden van het vliegend personeel der K.L.M., onder meer de in dienstjaren oudste telegrafist J. H. Pestman, bekend uit de dagen van de tocht van de „Snip" naar West-Indië. Op de banken voor de preekstoel hadden de naaste familieleden plaats genomen. Voorts waren twee- à drieduizend personen aanwezig, onder wie de leden van de raad van bestuur der K.L.M. en van de raad van commissarissen, ministers, officiële personen, leden van het corps diplomatique, buitenlandse bezoekers en vrienden en bekenden van de overledene. Namens de prins was aanwezig de particulier secretaris van de prins, dr De Graaf. Het W.I.B. werd vertegenwoordigd door directeur M. Koster.

Het KLM-koor zong „Wat God wil dat geschiedt altijd" uit Mattheus Passion. Sprekers waren de minister van verkeer, mr J. Algera, die deelneming met de familie betuigde. Er is ook diepe smart bij de regering en het volk en in het bijzonder bij de KLM. De KLM, het grote levenswerk van Plesman, is tegelijk de nationale trots van regering en volk. De KLM is een der scheppingen, waarin gestalte is gegeven aan onze volkskracht en waarop het volksbewustzijn appeleert. Zijn werk voor de KLM was een werk voor Nederland. Plesman is niet meer, maar er is iets, dat blijft, dat is zijn nagedachtenis en voorbeeld.

KLM en PTT

Dr Ir M. H. Damme, oud-directeur-generaal van de P.T.T., sprak tevens namens de Kon. Ned. Ver. voor de Luchtvaart. Hij zeide, dat het op zijn weg lag de overledene vooral te danken en te huldigen als wegbereider voor de ontwikkeling van de luchtpost. De KLM en de PTT vormden een krachtig geheel in idealen en directe doelstellingen en bereikten een samenwerking, die rijpe vruchten afwierp. De Kon. Ned. Ver. voor de Luchtvaart heeft veel aan hem te danken. De idealen, die de grondslag voor zijn krachtige bevordering van de luchtvaart vormden, waaronder het streven naar toenadering der volkeren de voornaamste plaats innam, deden hem ook buiten de luchtvaart ernstig zoeken naar middelen om door internationale samenwerking de verbroedering der mensen te bevorderen.

Plesman zoals hij in de verbeelding van velen zal blijven voortleven, namelijk als de pionier van de Nederlandse burgerlijke luchtvaart.

Langs zijn weg

Daarna sprak dr A. A. L. Rutgers, de voorzitter van de raad van commissarissen, en tenslotte de heer J. H. W. van der Muelen, secretaris van de ondernemingsraad der KLM, die het woord voerde namens het gehele personeel van de KLM en zeide: Het afscheidswoord, dat ik namens het personeel tot de baas richt, is de gelofte om rustig door te gaan in zijn geest langs zijn weg, de luchtweg, waarvan hij de pionier was. Rust zacht, baas.

Er waren vele diep ontroerende momenten in de kerk, waar ook twee kleinzoons van Plesman aanwezig waren.

De rouwdienst werd geleid door dr P. Fagel te Brussel, die de overledene leerde kennen, toen deze onder de oorlog door de Duitsers verbannen werd naar Enschedé. Jo Vincent zong het „Laudate Dominum" van Mozart. Daarna volgde een gebed en tenslotte de zegen. Bij het weggaan speelde cellist en orgel „When you come to the end of a perfect Day" van C. Jacobs Bond. Plesman gaf bij zijn leven de wens te kennen dit lievelingswerk ten gehore te brengen in een bijeenkomst voorafgaande aan zijn teraardebestelling.

In de stoet naar de algemene begraafplaats reden achter de auto met het stoffelijk overschot talrijke auto's met circa 200 kransen en bloemstukken. Daarachter kwamen de auto's met naaste familieleden, leden van de raad van bestuur, de raad van commissarissen, de directeuren, onderdirecteuren en intieme vrienden van de familie. Op de begraafplaats is het stoffelijk overschot in tegenwoordigheid der kleine bovengenoemde groep ter ruste gelegd.

Schandalig

Paramaribo. — Naar wij vernemen zal aan de leden van de Surinaamse delegatie die voor de bijeenkomst van de Kleine Commissie naar Curaçao gaan, uitrustingskosten van ƒ 200 per man en daggelden van ƒ 60 per man uitgekeerd worden.

Dit is meer dan schandalig, wanneer men in overweging neemt dat het verblijf op Curaçao op tien à vijftien dagen wordt geschat en men voor Curaçao echt geen andere kleding dan voor Suriname nodig heeft, aldus lezen wij in het blad „Suriname".

Rotterdam. — Op de Nieuwe Maas is de sleepboot „Argus" van Smits sleepdienst aangevaren door een Duits schip. De sleepboot kapseisde en zonk onmiddellijk, waarbij vijf opvarenden en een havenloods zijn verdronken.

's-Gravenhage. — De Shell Transport keert over het boekjaar 1953 een onveranderd interim-dividend van één shilling uit.

Nieuw Surinaams tijdschrift

Paramaribo. — Binnenkort kan de eerste uitgave worden verwacht van een twee-maandelijks tijdschrift „Vox Guianae" (De stem van Guyana), te verschijnen onder redactie van de heren L. Lichtveld, dr J. Mijer, mr H. Pos, dr L. L. E. Rens, W. J. Salm. Deze redactie zal worden bijgestaan door een redactieraad, waarin reeds zitting hebben: pater W. Ahlbrinck, dr C. Bruyning, dr W. A. Collier, pater A. Donicie, dr D. C. Geijskes, ir I. A. de Hulster, drs J. P. Kaulesar Sukul, ds J. A. van der Meiden, mr dr J. C. de Miranda, dr ir F. W. Ostendorf, ir W. J. J. Snijders, dr J. Wolff en ir R. Zonneveld.

„Vox Guianae", dat in 48 pagina's zal verschijnen tegen een abonnementsprijs van ƒ 6,25 per jaar, zal de eerste uitgaven zijn van een nieuwe stichting, dezer dagen opgericht door de heren A. W. Brakke, W. J. Bromet, W. E. Burside, J. Fernandes, E. J. de la Fuente, C. H. M. Jongbaw, E. W. Kauw A Tjoe, J. B. Nassief, G. J. C. van der Schroeff, C. Singh, A. van der Voet en H. J. de Vries.

De stichting stelt zich ten doel: „het bevorderen van de uitgave of het doen uitgeven van publicaties op wetenschappelijk en cultureel gebied, meer speciaal die, welke betrekking hebben op Suriname en zijn nabuurlanden".

„Met dit tijdschrift zal Suriname de beschikking hebben over een onafhankelijk wetenschappelijk en cultureel forum, dat ons enerzijds zal kunnen representeren en anderzijds ons de gelegenheid zal verschaffen anderen te horen over problemen, die ook ons raken", aldus een communiqué der stichting.

Suriname in 1953

Beroering in de politieke ketel

Paramaribo. — Suriname's jonge politieke ontwikkeling heeft het in 1953 evenmin als in de voorafgaande jaren kunnen stellen zonder beroering. De sensatie van het jaar was een strafrechtelijk onderzoek tegen minister Ir G. Kletter van Volksgezondheid en Sociale zaken. Dit onderzoek, dat dood liep, had evenwel een lange staart. Kletter werd door de Regeringsraad ontheven, maar hij werd prompt door de N.P.S. gekozen in de juist ontstane vacature-Lim Apo in de Staten. Als gevolg van dit onderzoek werd de advocaat-generaal mr E. Grunberg geschorst; hij kreeg een zenuwinzinking, moest voor een operatie naar Nederland en nam tenslotte ontslag. Een ander gevolg van deze affaire was herrie in de N.P.S. Het hoofdbestuur trad „en bloc" af en richtte de Democratische Eenheidspartij op.

Op politiek gebied valt nog te vermelden de openbare begrotingsbehandeling 1952 en 1953, die in Juli begon. Aan het eind van het jaar waren de staten er nog midden in.

Het economisch terrein bracht enkele lichtpunten. De financieel-economische besprekingen van het Coördinatiecollege Nederland-Suriname vonden dit jaar in Den Haag plaats. Volgens een officiële verklaring was een der resultaten, dat de liberalisatie van de handel voor 95% kon worden bewerkstelligd.

Aan het eind van het jaar werd medegedeeld, dat de 15% storting, welke van importeurs verlangd werd bij het bestellen van goederen per 1 Januari 1954 wordt afgeschaft. Deze maatregel was genomen in het kader om de handel te saneren.

De laatste gegevens over Suriname's betalingsbalans kwamen over October binnen. Er bleek een gunstig overschot van ƒ 6.500.000 te zijn.

De Surinaamse Bauxiet Maatschappij nam te Moengo uitbreiding der fabrieken in bedrijf en te Rorac haar nieuwe exploitatieterreinen in gebruik.

De Kennekott Copper begon exploraties naar bauxiet op grote schaal.

In de Staten kreeg de heer J. Pengel een motie erdoor om het daarheen te leiden, dat Suriname financieel en economisch onafhankelijk van Nederland kan optreden.

In de culturele sector bracht 1953 de opening van de nieuwe bibliotheek van het Cultureel Centrum Suriname, bekostigd door de Sticusa. Aan het eind van het jaar was de nieuwe gehoorzaal ook zo goed als voltooid. Onder auspiciën van het C.C.S. traden verscheidene buitenlandse kunstenaars op.

Op de sportvelden beleefde Suriname een zeer actief jaar. Het grotendeels door de S.B.M. bekostigde nieuwe stadion (ƒ 110.000) werd in gebruik genomen, bij welke gelegenheid verscheidene buitenlandse ploegen in Suriname vertoefden.

[illegible] Criminaliteit

Op het terrein van de misdaad viel er helaas in 1953 heel wat te beleven. Een verpleegde van de inrichting voor tuberculozen verliet op een nacht de inrichting, ging naar het huis zijner concubine en hakte háár aan stukken. Niet minder opzien baarde Lallbahadhur, die zijn geliefde en haar moeder doodschoot, omdat hem de hand van het meisje geweigerd werd. Hij is sedert September voortvluchtig.

Grote beroering bracht de muntenaffaire teweeg. De inspecteur van politie, de heer D. Wekker, die in Nederland rechten studeerde, werd beschuldigd van het vervalsen van een aantal gouden munten, die wegens smokkelarij door de politie in beslag waren genomen. Hij werd veroordeeld tot 4 1/2 jaar gevangenisstraf.

Vermelden wij ten slotte nog enkele losse feiten, die de aandacht trokken.

Prof. Coops en mevrouw Wijsmuller arriveerden uit Nederland namens de Wilhelmina-Stichting met de inventaris voor een sanatorium voor longlijders. Een jager, gekleed in een militair camouflage-costuum werd door een kameraad in het struikgewas aangezien voor een tijger en doodgeschoten. De Staten gaven ƒ 100.000 voor de stormramp in Nederland en een collecte bracht ƒ 200.000 op. Suriname's oudste ingezetene Henriette Matroos overleed drie weken voor haar 105e verjaardag. De Caraïbische Commissie vergaderde in Mei in Suriname. De mariniers verlieten Suriname. Gouverneur Klaasesz gaf de stoot voor de constructie van een volkszwembad, waarvoor de Staten ƒ 25.000 zullen moeten voteren. Voor de viering van oud en nieuw werd voor ƒ 100.000 vuurwerk ingevoerd.

Rio de Janeiro. — De „Panair do Brazil" heeft een rechtstreekse dienst tussen Lissabon en Brazilië geopend een afstand van 4.803 mijl. Volgens de maatschappij is dit de grootste afstand die tot dusverre op een geregelde dienst zonder tussenlandingen is afgelegd. De dienst wordt gevlogen met Constellations.

De Sovjet-regering heeft 5 nieuwe vice presidenten voor haar raad benoemd. V.l.n.r.: Tevosyan, Pervoukhine, Malyschev, Babourov en Kosygine.

AMATEURISME EN BEROEPSSPORT

NEC, VSV, EMMA EN WILLEM II HERFSTKAMPIOENEN

Nederlandse Sportbrief

In ronde Olympische taal heeft de voorzitter van het Nederlands Olympisch Comité, dr J. Linthorst Homan, die in het dagelijkse leven een leidende functie heeft op het ministerie van economische zaken, de kwestie van het amateurisme en het professionalisme aan een beschouwing onderworpen. En hij heeft daarbij zeer behartenswaardige opmerkingen gemaakt, waarvan de betekenis ver uitgaat boven het nationale Nederlandse belang.

Dr Linthorst Homan deed dit in een interview, dat wij met hem mochten hebben en enkele dagen later eveneens in een buitengewone algemene vergadering van het NOC. Hij ging er daarbij van uit, dat het met de Nederlandse sportbeoefening als geheel verre van goed gaat. Enerzijds is er een groot tekort aan speelvelden en sportzalen, anderzijds staan de Nederlandse topfiguren met hun prestaties ver ten achter bij de buitenlanders.

Het was in feite de eerste officiële erkenning van de vermindering in prestaties, welke er in de gehele Nederlandse sportwereld valt waar te nemen. En nog zou de voorzitter van het NOC hebben gezwegen, zo er althans van de zijde van de onderscheiden sportbonden zelf enigerlei reactie was gekomen op bijvoorbeeld het zeer povere resultaat, dat de Nederlandse ploeg vorig jaar bij de Olympische Spelen te Helsinki heeft geboekt. Merkwaardigerwijs is een dergelijke reactie uitgebleven, waardoor de indruk wordt gewekt, dat het veel minder slecht gaat dan „the man in the street" vaak meent.

Het NOC is er niet om leiding te geven aan de bonden, doch fungeert alleen als overkoepelend orgaan, dat zich ten doel stelt uitzending naar de Spelen mogelijk te maken en bovendien de aanleg van sportvelden alsmede de bouw van sportzalen te stimuleren. Om die reden heeft ook het NOC anderhalf jaar lang gezwegen maar thans acht het comite het tijdstip gekomen om te proberen de bonden tot inkeer te brengen.

Het Internationale Olympisch Comité bestaat in Mei van het komende jaar zestig jaren. Dat jubileum wordt gevierd met een pelgrimage naar Athene, maar ook met manifestaties in de landen, die bij het IOC zijn aangesloten. En het NOC heeft deze gelegenheid aangegrepen om op 15 Mei een „congresdag" te organiseren, waar de problemen, die in verband staan of kunnen staan met het achterblijven van Nederland in de internationale sportwereld door deskundigen van verschillende kanten zullen worden bekeken.

Een van die problemen en misschien zelfs wel het voornaamste probleem is dat van amateurisme en het professionalisme. Dr Linthorst Homan had de moed dit aan te roeren in een vergadering van bondsbestuurderen, die stuk voor stuk zweren bij het amateurisme en elke gedachte aan beroepssport ver van zich plegen te houden. En de voorzitter van het NOC, het orgaan dus, dat wel het laatst van al zich bezig kan houden met enigerlei vorm van beroepssport, ontwikkelde te dien aanzien de volgende gedachte.

„Er staan bij het vraagstuk van het amateurisme twee dingen tegen over elkaar. Het ene is, dat het bij het huidige kostenpeil steeds moeilijker wordt uit eigen beurs de kosten te bestrijden, welke in de huidige sportgewoonten onontkoombaar zijn, zowel voor diegenen, die dat vroeger wel konden doen en het nu niet meer kunnen, als voor de zeer velen, die het vroeger in het geheel niet konden doen en het nu graag willen. Anders gezegd: naarmate de kosten stijgen en de gelederen der gegadigden ruimer worden, wordt het probleem moeilijker.

Het tweede punt is, dat men in steeds meer landen ter wereld dit probleem oplost, doordat de Staat of het organisatieleven de voorwaarden schept, welke óf voor velen óf voor enkelen de overwinning der moeilijkheden gemakkelijker maakt. Men ziet bij de Olympische Spelen steeds meer de prestaties en de records stijgen en ofschoon dat in vele gevallen een louter individuele levensprestatie van de betrokken enkeling is, is het in zeer vele andere gevallen het gevolg van faciliteiten, welke in het betrokken land of door de Staat of op andere wijze voor de selectie en voor de betrokken athleet of teams zijn verleend. Daarbij maakt het in de praktijk weinig verschil, of het de Staat is of het op andere wijze geschiedt: het onloochenbare feit ligt er, dat men nu eenmaal meer kan bereiken, wanneer men in staat wordt gesteld meer tijd en meer en betere training en uitrusting achter zich te hebben, dan wanneer zulks „thuis" op voortdurende moeilijkheden des dagelijksen levens stuit.

Hoe de oplossing hier zal moeten zijn, is een zaak van het IOC. Juicht men het verschijnsel toe, dan zal men het begrip amateurisme moeten herzien. Juicht men het niet toe, dan zal men het ouderwetse begrip amateurisme strikter moeten toepassen. Van de houding van het IOC in dezen hangt het af, of de Olympische Spelen zullen blijven voortbestaan dan wel of zij zullen verdwijnen."

Wie deze woorden goed in zich opneemt, komt tot enkele onverwachte conclusies!

De zogenaamde herfstkampioenen van de Nederlandse voetbalcompetitie zijn VSV in afdeling A, NEC in B, Emma in C en Willem II in D. Deze eretitel geeft men aan de clubs, die bij de afsluiting van de eerste helft van de competitie bovenaan staan. Die grens werd vorige Zondag bereikt en nog juist kwam Willem II aan de finish. Dertien weken lang stond namelijk in afdeling D bovenaan EBOH, de Dordtse benjamin, die dit seizoen voor het eerst in de eerste klas speelt. In feite delen de Dordtenaars de eer met de Tilburgers, want zij hebben elk twintig punten, maar het doelgemiddelde van Willem II is beter. Dat gemiddelde is zelfs het beste van alle 56 eersteklassers, want de club van Jan van Roessel scoorde in totaal vijftig doelpunten, bijna vier per wedstrijd dus tegen het verlies van slechts negentien treffers. Eindhoven en Hermes DVS hebben slechts een punt minder, zodat de tweede helft in deze afdeling bijzonder interessant belooft te worden. Voor degradatie komen op het ogenblik Maurits en DHC in aanmerking, maar Limburgia, RBC en ADO zijn nog lang niet veilig.

De positie van Emma in afdeling C is sterker dan die van Willem II. Drie punten voorsprong hebben deze Dordtenaars met vier gebroeders Van der Gijp in de voorhoede plus een neef van diezelfde naam in de middenlinie, op SVV en vier punten op Sparta. Het is zeer merkwaardig, dat juist Dordrecht zo'n vooraanstaande rol speelt op voetbalgebied. In afdeling A en B van de tweede klas staan namelijk eveneens Dordtse clubs, DFC en Fluks, bovenaan! De titelkans van Emma is dus zeer groot, maar de club is uitermate onberekenbaar, zodat er nog weinig van valt te zeggen. Productief is zij echter wel, want zij bracht het tot een totaal van 38. De 27 tegenpunten, welke de verdediging toeliet, wijzen echter op kwetsbaarheid. HBS, de oudste eersteklasser, is hier degradatiecandidaat nummer een en voorts ziet het er naar uit, dat het pas gepromoveerde VVH weer naar de tweede klas zal terugkeren.

Kwalitatief staan de afdelingen A en B ongeveer een klas lager dan C en D. Het is daarom zeer aanbevelenswaard voor het volgende seizoen het land eens verticaal in tweeën te snijden en niet meer horizontaal, gelijk de laatste jaren is geschied.

Van kampioensploegen in de ware zin des woords kan noch in A noch in B worden gesproken en Ajax bijvoorbeeld verbaast er zich zelf uitermate over, dat het in A gelijk staat met leider NEC, elk met twintig punten. En als er een club is, die weet, hoe een kampioensploeg er uit ziet, dan is het toch wel Ajax! Eén wonderlijke rol speelt NEC, want vorig jaar ontsnapte het nauwelijks aan degradatie. Daar staat tegenover, dat RCH in Juli landskampioen werd en nu zonder zelfs maar een enkele overwinning de laatste plaats bezet. Ajax is wel de ernstigste titelcandidaat, maar er zal ook nog rekening moeten worden gehouden met Haarlem, dat slechts twee punten minder heeft.

De doelcijfers van NEC na dertien wedstrijden spreken eigenlijk voor zichzelf: 30—12. Zwolse Boys en Oosterparkers zullen wel alle moeite hebben degradatie te ontgaan, want aan het einde van dit seizoen degraderen er in elke afdeling twee clubs.

VSV rekende juist op de laatste dag af met EDO. Samen deelden zij geruime tijd de eerste plaats en nu heeft VSV dus twee punten voorsprong op EDO en drie op het zeer productieve DOS uit Utrecht. Wij zijn geneigd de Utrechtse Kanaries als ernstige candidaat voor het kampioenschap te beschouwen, gezien de indrukwekkende score van 38—19 tegen 30—11 voor VSV en 22—16 voor EDO, dat een panische angst heeft voor tegenpunten en daarom steevast met acht spelers verdedigt! Onderaan staat voor de zoveelste maal 't Gooi, maar ook Enschede verkeert in gevaar, evenals Vitesse, dat vorig seizoen afdelingskampioen was.

Het is in lange tijd niet gebeurd, dat nog voor Nieuwjaar de eerste helft van de competitie was afgewerkt. Velen lopen zelfs al rond met de gedachte, dat het daardoor dit seizoen een vroegertje wordt, maar een kleine rekensom leert anders.

Januari en Februari zijn de slechtste maanden en men moet in elk geval rekenen op vier verloren Zondagen wegens afkeuring van de terreinen. Er komen voorts nog drie interlandwedstrijden, op welke dagen de competitie stil staat en alles bijeen zijn er dus ruw geschat nog twintig Zondagen nodig, alsvorens de competitie ten einde zal zijn. Dat zijn derhalve bijna vijf maanden en dan is het al begin Juni, eer de strijd om de landstitel kan beginnen, die toch ook nog zes weken eist. Men zou dus kunnen zeggen, dat er in de afgelopen maanden wel een beetje al te kwistig werd omgesprongen met de vele mooie Zondagen!

B. M. Schilperoort

BEKENDMAKING.

De Procureur-Generaal, Hoofd der Politie in de Nederlandse Antillen,

MAAKT BEKEND,

dat door hem ontheffing is verleend van de bepalingen van de „Winkelsluitingsverordening 1932", met dien verstande, dat op Zondag 10 Januari 1954 de winkels op het eiland Curaçao geopend mogen zijn van 07.30 - 16.00 uur.

De Procureur-Generaal voornoemd,

J. J. A. ELLIS.

Curaçao, 5 Januari 1954.

AGENDA

WEST END. „Cupido anda de prisa" 19 en 21 uur.

CINELANDIA. „King of Kings" 19 en 21 uur.

ROXY. „Reina de Reinas" 19 en 21 uur.

Cultuurcentrum: Filmvoorstelling: 20.00 uur.

SCHEEPSREPARATIE C.P.N.: Wachtdienst heer B. Huksloot, van 7 — 15 uur, tel. 1758.

WIT GELE KRUIS: Zondagdienst: en Nachtdienst wordt waargenomen door Zuster v. Agtmaal, Niewindtstr. 22 A, tel. 3773.

APOTHEKEN: De Zondag en nachtdienst wordt waargenomen door Botica Moderna, Breedestr. tel. 1854 en Botica del Pueblo, Breedestr. (O), tel. 3718.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

5.30 Muzikale uitzending voor de kinderen in het Papiament. 5.50 Grammofoonplaten. 6.05 Cumpleanos [illegible] 6.15 Dinermuziek. 6.45 Nieuws. 6.53 „Voor het slapen gaan...." 7.00 Boletin di noticia. 7.30 Wat de ha[illegible] U biedt. 8.30 The Voice of the Windward Islands. 9.00 La Hora Dominica [illegible] Dansmuziek. 10.15 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

18.37 Metropole Orkest. 19.00 Nieuws. 19.20 De solist van de week: Johnny Meyer. 19.30 Nederlandse Kroniek. 19.40 Jeugd en Muziek. 20.00 Rondetafelparlement. 20.20 Voor de West: o[illegible] met knipsels uit de wereldpers. 20.50 Kerknieuws. 20.55 Avondgebed: Ds [illegible] Henkels. 20.58 Sluiting.

AVROS

17.00 Voor kinderen. 17.10 Surinaamse Jazz club. 17.40 Voor de jarigen op de Antillen. 18.00 Indonesische muziek. 18.40 Nieuws. 19.00 Advertenties. [illegible] Klassiek concert. 20.55 Nieuws en Sluiting.

Het Russische schip „Parau" was het 5000e, dat dit jaar de haven van Amsterdam aandeed. De kapitein werd op het stadhuis door burgemeester d'Ailly ontvangen en ontving van de Amsterdamse burgervader een gedenkbord.

Emmastad

WACHTDIENSTEN C.P.I.M.:
Telegram Afdeling:

Kantoor open 05.30 — 01.30 tel. 2307. 01.30 — 05.30 B.J. Lubbers tel. 2928.

Personeel afdeling.

Dinsdag 5 Januari 12.00 t m Zaterdag 9 Januari 12.00 E.C. de Haseth, (stad) tel. 3179. B.g.g. nadere inl. bij M.B. Lansink tel. 4304 of tel. 2400.

Materialen Afdeling:
E.A. Wegman, Parallelweg No. 7. J.D. tel. 2344 46

C. S. M.

Rederij:
F.W.K. Zuiderent tel. 2950.
Scheepsagentschap:
07.00 — 23.00 kantoor tel. 2458 2551. 19.00 — 19.00; 23.00 — 08.00 G.H. van Leeuwen tel. 2054.
D. & Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276. van 1.00 — 7.30 P. Roest tel. 3146.

THEATER ASIENTO.
„Willie and Joe back at the front". Geen kinderen beneden 16 jaar.

Savage gaat besprekingen voeren

Georgetown. — Gouverneur Savage zal zich in de loop van de volgende week naar Engeland begeven, waar hij met de Engelse regering zeer veel omvattende plannen zal bespreken om Brits Guyana verder economisch te ontwikkelen.

De Progressieve Volkspartij in Brits Guyana heeft aangekondigd, dat zij de commissie, ingesteld door de Britse minister van Koloniën Lyttelton, die een ontwerp voor een nieuwe grondwet moet opstellen, zal boycotten. Dit is de commissie onder Sir James Robertson, die zich thans reeds in Brits Guyana bevindt om daar plaatselijke vraagstukken te bestuderen, alvorens een definitief advies uit te brengen.

Suriname richt Circulatiebank op

Paramaribo. — De Staten van Suriname hebben een ontwerp-verordening aangenomen, regelende de oprichting van een eigen circulatiebank.

Volgens deze verordening wordt het octrooi van de Surinaamse Bank op 1 Januari 1956 opgezegd. Blijkt, dat Suriname op die datum nog geen eigen apparaat beschikbaar heeft, dan verplicht de Surinaamse Bank zich als circulatiebank te blijven optreden tot het land een eigen apparaat kan doen optreden.

Een dergelijke regeling werd nodig geacht, omdat een eigen apparaat met bekwame krachten niet in korte tijd kan worden opgebouwd en de omschakeling van de credietverlening der Surinaamse Bank in het gedrang zou komen.

ARUBA

Philippa Duke Schuyler concerteerde

Oranjestad. — Op Aruba is men muzikaal, [illegible] het steeds groeiend aantal leerlingen op de Muziekschool, [illegible] dat de uitvoeringen steeds bezocht worden. Ook nu hebben [illegible] gisteren weer [illegible] en de muziek naar buiten [illegible] Opvoeders [illegible] de meeste schuld.

De heer [illegible] sprak de ongeveer honderd aanwezigen in het Engels toe voor de aanvang en hoopte, dat deze avond door vele van haar kunstgenot gevolgd zouden worden. Hij heette de Gezaghebber in het bijzonder welkom en bracht dank aan het comité, dat het organiseren van deze avond zo voortreffelijk had voorbereid.

Het gehoor heeft intens kunnen genieten van de schitterende pianotechniek van Philippa Schuyler, die het gevarieerde programma vlot afwerkte. Het bevatte werken van Bach, de Waldstein Sonate van Beethoven, het Scherzo in C kl. van Chopin, de Sonatine van Ravel met Minuet. Het waren vooral de fijne aanslag en de beheerste techniek van dit wonderkind, die sterk opvielen.

Voor een nauwkeurig criticus zouden er alleen enkele onvolkomenheden zijn geweest, doch de jeugdige leeftijd is een factor, waarmede rekening gehouden moet worden. Een feit is echter, dat Philippa zeer zeker de capaciteiten bezit, die haar tot de uitblinkers zal bestempelen. Het publiek was opgetogen en de honderd aanwezigen applaudiseerden voor vijfhonderd, zodat er verscheidene toegiften werden afgebedeld.

Een Sonate van Scarlatti en aan het einde de Vuurdans van Manuel de Falla, alsmede een Amerikaanse Scherzo besloten deze genotvolle avond.

NIEUW HOTEL

Oranjestad. — Deze dagen werd een nieuw hotel geopend te San Nicolas aan de Helfrichstraat. De ondernemers zijn de heren Winklaar en Albus.

FILMLIGA

Oranjestad. — Binnenkort zal de Filmliga vertonen „Wozzeck" van George Buckner. De datum zal later bekend gemaakt worden.

Paramaribo. — Deze maand kan het ontwerp voor de oprichting van een Nationale Crediet Bank in Suriname verwacht worden. Deze bank zal een N.V. worden met een beginkapitaal van ƒ 2.500.000.

Ondergedoken Boliviaanse wil klandestien trouwen

Edinburgh. — Een Schots gerechtshof heeft op verzoek van de Boliviaanse tin-millionair Don Antenor Patino tijdelijk het uitgeven van een trouwvergunning verboden aan diens 18 jarige dochter Isabella, die met haar 20 jarige verloofde James Goldsmith zoon van de directeur van het Londense Hotel Savoy, naar Schotland is gevlucht waar minderjarigen in het huwelijk kunnen treden zonder toestemming van de ouders.

Als het paar niet binnen een week beroep aantekent wordt het verbod blijvend van kracht en zullen Isabella en James, die elkaar in Juni bij de Kroning van Koningin Elisabeth in Londen voor het eerst hebben ontmoet niet in Schotland kunnen trouwen. Hedenmorgen, om elf uur had aan het paar een trouwvergunning zullen worden uitgereikt, waardoor het mogelijk zou zijn geworden voor hen in Schotland te trouwen zonder toestemming van Don Antenor. Zijn bezwaar tegen het huwelijk van zijn dochter met Goldsmith is dat hij hen beiden nog te jong vindt voor deze grote stap.

De inwilliging van zijn beroep op het Schotse Hof was de laatste poging van Don Antenor om het huwelijk te voorkomen, nadat hij dagenlang nasporingen had laten doen naar zijn ondergedoken dochter door een aantal detectives, naspeuringen die geen resultaat hebben opgeleverd.

Patino weet, ondanks zijn corps speurders minder dan zijn andere dochter Christina, echtgenote van de Franse Prins Beauvau Craon, die de Parijse correspondent van Reuter gisteren toevertrouwde dat zij nog zeer onlangs uit Schotland door haar zuster was opgebeld. „Isabella vertelde mij dat zij zich buitengewoon prettig voelt" — aldus haar zuster — „en ik heb niet de indruk dat zij zich erg veel aantrekt van de moeilijkheden die haar huwelijk in de weg worden gelegd."

ANA PAULA HENRIQUEZ

AU REVOIR

Imponente, conmovedor, tristisimo fué el adios que, Clara tu hermana, te dió en nombre de tus hermanos ausentes, en nombre de tus amigos de Maracaibo, en nombre de tus amigos de Maracaibo, en nombre de tus amigos de Curaçao; si en nombre nuestro, porque apesar de estar congregados alrededor de tu fèretro no podíamos articular palabra alguna sino unicamente el sollozo de nuestro llanto te decía quedamente.... adios! mas no era adios, porque personas como tú nunca mueren.... nos adelantan, se van a tomar poseción del reino que el Señor les tiene preparado y tú con los dotes que adornaban tu alma, lo tendrás bien allí y lo que te pedimos es que no nos olvides en la gloria Tu recuerdo vivirá siempre en nuestras mentes; pues tur buenos ejemplos en las obras de piedad, tu puesto en el templo que siempre reclamará tu presencia, tu corazón compasivo que siempre visitaba a los enfermos, tu complacencia en estar siempre dispuesta, apesar de tu quebrantada salud, para ayudar quien a tí se acercaba para cualquier acto religioso o cultural; todos estos son motivos de recordate siempre en nuestras oraciones.

Inolvidable Ana Paula, no te decimos adios, sino Au Revoir, y hasta el cielo.

Tus amigas.

Inbrekers bestuderen „Society"-rubrieken

SCOTLAND YARD ONTLEENT NU WAARSCHUWINGEN AAN DE KRANT

Scotland Yard heeft zich de laatste dagen het hoofd moeten breken over een serie gedurfde inbraken in Londen. De daders zijn nog niet gegrepen, maar dank zij de vasthoudendheid van een inspecteur van de „Vliegende Brigade" is men er thans ongeveer achter, hoe de inbrekers aan hun inlichtingen zijn gekomen: uit de krant. Tal van Engelse bladen houden er een speciale rubriek op na, waarin allerlei onschuldige berichten verschijnen omtrent het doen en laten van vooraanstaande families. De inspecteur merkte op, dat allen, die tot dusver het slachtoffer van de inbraken zijn geworden, tot deze „society" behoorden, en dat hun namen in de helft van alle gevallen kort te voren in de „society-rubriek" van een of andere krant zijn verschenen.

Het echtpaar Legge, dat ergens in Belgravia woont, raakte bij een inbraak voor een halve ton aan juwelen kwijt. Twee dagen te voren had zo terloops in de krant gestaan, dat de Legges gewoonlijk om kwart over acht 's avonds dineren. De inbraak werd om vijf voor half negen gepleegd. Brigadier en mevrouw Schreiber, die in Westminster wonen, werden op soortgelijke wijze en voor een soortgelijk bedrag aan juwelen lichter gemaakt. Bij die juwelen van de Schreibers bevond zich een broche, die zeker f 25.000 waard is. Op een bal van de Hurlingham Club had mevrouw Schreiber die broche verloren, maar later vond zij hem terug. Dat hele verhaal, plus de vermelding dat het kostbare kleinood weer in handen van de Schreibers was, had in de krant gestaan. Mevrouw Loraine uit Chelsea, wier man het Britse koninklijk paar als piloot vergezelt op diens reis door het Gemenebest, werd voor een bedrag van f 90.000 bestolen, terwijl zij op het vliegveld van Londen was om afscheid te nemen van haar man. Bij de hertog van Somerset werd voor een groot bedrag aan zilverwerk gestolen, daags na de aankondiging, dat hij in een Londens ziekenhuis was opgenomen. Dat alles heeft er toe geleid, dat nu ook de politie de society-rubrieken nauwlettend volgt. Het bewijs van de waakzaamheid der politie ontving de romanschrijfster Barbara Cartland. In een van de bladen was een foto van haar verschenen, waarop zij was afgebeeld met een kostbare diamanten tiara op het hoofd. Reeds de volgende morgen kwam een rechercheur van Scotland Yard haar waarschuwen voor „ongenode bezoekers".

Vlak voor de Kerstdagen ramde een Argentijns schip een grote sluisdeur van de Noordersluis te IJmuiden. Door een grote scheur stroomde het water de kolk binnen. De sluis werd voorlopig buiten werking gesteld.

1653

Tom Poes en de Partenspeler

1534. — Zo liep dus de arme Tom Poes met zijn nieuwe voogd door de straten van Rommeldam. Maar het zal iedere trouwe lezer duidelijk zijn, dat hij niet zo maar lijdzaam meeging. In het begin had hij gepoogd zich los te raken met de bedoeling er snel vandoor te gaan. Doch de heer Partenspeler, die een weinig bedreven bleek in oosters worstelen, had hem met een eenvoudige judo-greep machteloos gemaakt en voerde hem nu voort onder het uiten van bedreigingen.

„Zal je nu rustig zijn, lummel!" siste het nare ventje. „Er is nu een einde gekomen aan je streken en hoe eerder je dat begrijpt, hoe beter het voor je is!

Je hebt me genoeg dwars gezeten! Je hebt al mijn plannen gedwarsboomd en jij bent de schuld, dat ik die erfenis niet gekregen heb. Daar zal je voor boeten, ventje. Je zult nu eindelijk eens een beetje opvoeding krijgen! Ik zal je leren om eerbied te hebben voor een ouder en wijzer iemand-"

Door ontroering overmand hief de heer Partenspeler de armen ten hemel en daar maakte Tom Poes onmiddellijk gebruik van. Met een handige beweging stootte hij zijn opvoeder over de wallekant heen, zodat deze met een plons in het grachtwater verdween. Zonder af te wachten hoe dit af zou lopen, maakte Tom Poes zich nu uit de voeten. Maar hij kwam niet ver.

De agent Plathouwer, die juist doende was zijn ronde te maken, bespeurde een onregelmatigheid en plaatste zich in zijn volle zwaarte op zijn weg.

„Zo! En wat moet dat?" vroeg de ambtenaar dreigend, toen Tom Poes tegen hem aan botste. „Denk je dat dat zo maar gaat? Weet je niet, dat het verboden is om anderen in het water te gooien? Je bent er gloeiend bij!"

TE DUUR GEKOCHT

Roman door Agnes Sligh Turnbull

36)

Maar Ranald lette alle dagen op haar, en hij zag, dat ze 't zich wel degelijk aantrok. Hij slaagde er nooit in, haar langer alleen te treffen dan voor een paar seconden — ze zei dan vlug een algemeenheidje en liep zo gauw mogelijk weg, als om hem te ontwijken. Na twee maanden hield hij het zo niet langer uit. Hij ging op een avond de stad in en bleef op de uitkijk staan, tot hij meneer Rockwell de deur uit had zien gaan. Toen stapte hij snel op het kleine huis toe. Hij kende het al goed. Menige avond had hij langzaam heen en weer gelopen in 't donker, om te proberen, Cynthia te zien te krijgen door de ramen. Maar nu ging hij naar binnen.

Hij belde stoutmoedig, hoewel zijn hart joeg van zenuwachtigheid. Na een poosje ging de deur open en Sally Rockwell stond voor hem. Zij droeg het hoofd nog hoog, maar haar ogen leken onnatuurlijk groot, haar haar was grijzer en haar hele gestalte leek gekrompen.

Zij keek hem met een strak gezicht aan en zei eindelijk: „Je had hier beter vandaan kunnen blijven, Ranald."

„Ik kon niet anders, mevrouw. Mag ik niet heel even Cynthia spreken?"

Zij aarzelde even, in al haar trots nog; toen zei ze langzaam, zonder uitdrukking in haar stem: „Loop maar door. Ze is in de keuken."

Ranald dankte haar en liep, zoals ze gewezen had, het eetkamertje door. Hij had niet gedacht, dat het huis zo klein was. Hij kwam in de keuken, waar Cynthia borden stond te wassen. Ze keek verbaasd op, toen hij naar haar toe kwam.

„Ik had gezegd, dat je niet meer moest komen." Haar stem klonk niet boos, hoorde hij, maar bezorgd.

„Ik moest wel."

„Maar als vader thuiskomt...."

„Die komt voorlopig niet."

Zij keek hem snel aan en zuchtte. „Nee, hij is gewoonlijk laat 's avonds." Ranald pakte een kopjesdoek en hielp haar zwijgend. Door de open deur konden ze zien, dat Sally in de eetkamer op de divan lag, met gesloten ogen.

„Moeder is doodzwak," zei Cynthia, toen ze zag, dat Ranald keek, „en ze wil geen dokter hebben. Ze was dat vroegere leven nu eenmaal zo gewend — 't is haar te machtig geweest. En vader heeft de moed totaal laten zinken. Ik heb aan geen mens houvast meer."

Hij zag de tranen in haar ogen komen en hij werd er woedend om.

„Je hebt mij, Cynthia," zei hij zacht. „Ik geef je nooit meer af. Als we ouder waren, konden we...."

Hij zweeg, bijna bang, dat hij te veel had gezegd.

„Zo mag je niet praten. Jouw weg ligt duidelijk voor je. Maar.... ik zal 't je maar meteen vertellen. Ik ga van school af."

„Cynthia! Dat mag niet! Je bent de beste van de klas. Er moet iets op gevonden worden...."

„Ik ga steno en typen leren, en als ik 't ken...."

„Dat wil ik niet!" riep Ranald uit. Oom Andy wil graag helpen. Hij is rijk, en hij heeft geen kind of kraai. Hij was een vriend van je grootvader, en hij is buitengewoon op je moeder gesteld. Laat hem zijn gang gaan, beloof 't me. Geen mens zal 't te weten komen. Je kunt 't van hem toch wel aannemen?"

Cynthia keek hem aan met koppige trots.

„Ik kan nooit meer iets van iemand anders aannemen dan van mijn vader. Dat moest je begrijpen," zei ze.

Ranald werd vuurrood.

„Behalve van je man dan toch later," zei hij zacht.

Zij bloosde ook, maar haar blik bleef even trots.

„Dat hangt er van af," zei ze langzaam, alsof ze haar woorden woog, „wat 't voor geld is en waar 't vandaan komt. Je moest nu maar gaan, Ranald. Ik kan er heus niet meer over praten. Toe!"

Hij ging de keukendeur uit en liep dromerig door het smalle donkere gangetje van het huis. Toen hij het hekje opendeed, hoorde hij snelle voetstappen achter zich. Cynthia stond bijna tegen hem aan.

„Als je maar niet denkt, dat ik kwaad op je ben. Dat mag je niet denken. Ik.... vind je nog net zo aardig, Ranald."

Ze was weer weg, voor hij haar aan kon raken.

De val der Rockwells weerspiegelde zich in het gezin MacTay nog anders dan door Ranald's strakke gezicht en zijn teruggetrokkenheid. Ook Meggy leed er onder, om haar zoon, om Sally Rockwell en om Cynthia. Bovendien voelde zij in de omgang met anderen een zekere stille veroordeling, en dat trok zij zich in haar gevoeligheid aan. Ze had Alex gevraagd, haar de hele historie te vertellen, die avond, toen Jack White vertrokken was en er op Ranald's kamer geen licht meer brandde. Alex was vermoeid geweest en nog prikkelbaar om de houding van zijn zoon.

„Er is totaal geen reden om zo'n drukte te maken," zei hij. „Je weet net zo goed als iedereen, dat Rockwell al jaren achteruit ging. Nu is hij aan 't eind, en dat heeft hij niemand te wijten dan zichzelf. Ik heb alleen gedaan wat iedere zakenman doen zou. Ik heb geprofiteerd als ik de kans kreeg. Laten we er nu alsjeblieft niet meer over praten."

„Maar had je hem niet eerlijk de waarde van zijn mijnen kunnen betalen, toen hij bij je kwam vandaag? Je had hem toen toch in je macht...."

Er kwam een hard, koud licht in Alex' ogen.

„Ja. Eindelijk had ik hem, waar ik hem hebben wou. Maar als je 't goed vindt, behartig ik de zaken, Meggy. Da's geen vrouwenwerk."

Hij wou er verder niet over praten. Maar voor ze gingen slapen, sprak Meggy opnieuw.

„'t Is een geval, dat mij ook raakt, Alex, en je hebt gezien, hoe Ranald 't zich aantrekt," zei ze.

Toen klonk Alex' stem boos.

„Hij heeft zich aangesteld als een gek, maar ik zal wel zorgen, dat 't niet weer gebeurt. Is hij verliefd op dat kind van Rockwell?"

„Zij zijn altijd goede vrienden geweest."

„Als hij dan nu maar bij haar vandaan blijft. Meisjes genoeg in de stad. En laten we nu maar gaan slapen. Het is laat."

Hij had Ranald de volgende morgen bij zich in de bibliotheek geroepen, voor hij aan 't werk ging. De jongen was buitengekomen met strakke lippen en vlammende ogen. Ze zei niets, maar kon wel raden, wat er gebeurd was. De volgende weken lette ze met nog groter bezorgdheid op haar zoon dan gewoonlijk, want hij was onrustig en bitter ongelukkig. Maar hij werkte hard, niet alleen op school maar ook 's Zaterdags in de Magnus. Alex was tevreden over de rapporten die hij van Pat kreeg. De jongen was bevattelijk, en in 't dorp kwam hij niet meer, hoorde Meggy van Alex.

Maar ze zweeg over de tekening, die ze op Ranald's bureau had zien liggen — met zorg getekende huizen, verschillende modellen en hele rijen.

Toen ze hem naar Cynthia vroeg, vond ze hem voor 't eerst schuw en onwillig om met haar te spreken. Hij vertelde haar, dat Cynthia een kantooropleiding volgde en dat mevrouw Rockwell niet sterk was. Haar zoons kwamen vaak en deden wat ze konden, maar dat was niet veel, want ze waren zelf getrouwd, hadden hun eigen zorgen. Alles kwam op Cynthia neer — en de moeilijkheden drukten waarschijnlijk nog zwaarder op haar dan iemand wist.

„Kunnen we niet iets voor haar doen, zonder dat ze 't weet?" vroeg Meggy.

„Als ze er achter komt is dat het ergste voor haar," zei Ranald beslist. „Ze zijn ontzettend trots, ziet u. Vooral tegenover ons."

En zijn moeder kon niet anders dan droevig berusten.

In November merkte Meggy op, dat Alex' ogen weer ver over zijn pijp heen keken, als hij thuis zat 's avonds. Er was een eigenaardige strakheid om zijn lippen. Zij kende die tekenen maar al te goed. Hij had een nieuw plan in de zin! Dat lag in zijn aard, wist zij nu; hij kon nooit voldaan of tevreden zijn; hij moest altijd naar een nieuw doel streven, altijd het onmogelijke bepeinzen en bereiken. Zij had geleerd zich daar kalm in te schikken. Dus wachtte zij af, tot hij spreken zou. Maar toen hij sprak, schrok zij.

Op een avond in de warme dagen van November verraste Alex haar met het voorstel, een paar dagen naar de farm te gaan samen.

„Ik wou er nog eens rondkijken en eens met je vader praten. Ik geloof, dat ik hem een mooi voorstel kan doen."

„Een voorstel aan vader?" vroeg Meggy.

„Ja. Nu ik de Rockwell mijn heb, zou ik 't spoorlijntje naar de farm kunnen leggen, zie je, om er de kool uit te halen."

„Maar je zou de farm sparen, heb je gezegd!"

„Ja, vroeger vóór ik dit huis bouwde. Ik heb nu land genoeg. Ik zal nog meer kopen, als je wilt. Een andere farm." Hij zweeg even en glimlachte. „Je vader zal wel opkijken, als ik hem een prijs noem."

Meggy kon niets zeggen. Ze keek hem maar aan en hij ging verder.

„Je ouders zijn niet zo jong meer. Als ik hun kolen koop, zijn ze voor hun leven geborgen. Ga je mee morgenmiddag en zullen we 't ze voorstellen?"

Meggy sliep die nacht niet. Alex wou de farm hebben.... en hij zou haar krijgen, zoals hij alles kreeg. Dat kwam er vroeg of laat in het tarweveld een kolossale kraan te staan; grote hopen zwarte afval zouden de boomgaard en de beek schenden; over de wei zouden de cokesovens staan; gapende holen zouden de golvende heuvels ontsieren en ontheiligen. En zij zou zich dakloos voelen, beroofd, op een manier, die Alex nooit zou kunnen begrijpen. Ook Ranald zou er bij verliezen. Van kleine jongen af was hij er alle zomers geweest, hij had geholpen op de akkers en zitten lezen in de boomgaard, hij had er sterke spieren en een gezonde geest opgedaan. Ook hij was aan de farm gehecht. Ook hij zou zich 't leven zonder de farm niet kunnen voorstellen.

't Ging niet alleen om Alex; anders had ze wel raad geweten. Dan had ze hem gesmeekt, van de farm af te blijven. Ze had nog nooit met alle aandrang haar invloed gebruikt om iets van hem gedaan te krijgen; en zij wist niet, of zij nu de moed zou hebben, de proef te nemen. Maar hij had haar, opzettelijk of onopzettelijk, bij voorbaat ontwapend. Zij moest ook om haar vader en moeder denken. Die vorderden in jaren, en de farm bracht, als gewoonlijk, weinig op. Ze had altijd gezorgd, dat zij niets te kort kwamen — ze had haar moeder ongemerkt geld gegeven, iedere keer dat zij thuiskwam. Maar na die avond, toen Bill en Alex getwist hadden, jaren geleden, had haar vader geen hulp meer van hen willen aannemen, of 't slechts met tegenzin gedaan. Verkocht hij het kolenland, dan was 't anders. Dan had hij zijn eigen geld en was hij voor de rest van zijn leven onafhankelijk. Ze wist niet zeker, hoe haar moeder er over zou denken; maar als zij hun beslissingen hadden genomen, moest zij zwijgen, en de gebeurtenissen laten verlopen, zoals 't ging.

Zij was bleek toen zij opstond en zich kleedde de volgende morgen. Alex begon de dag opgewekt. Hij ging 's morgens naar 't kantoor en stuurde 's middags zelf de wagen langs de weg, die zij zo vaak bereisd hadden. Onderweg legde hij uit, hoe hij, met hun farm beginnend, de hele streek bewerken kon, ook het land van Dennim en Houston. Meggy zei niet veel. Ze zag te goed, hoe hij in het plan opging.

Bill zat met Marget in de keuken, toen zij aankwamen, dus na de verwonderde begroeting kon Alex, naar zijn gewoonte, aanstonds de koe bij de horens vatten.

„Meneer Parkinson," zei hij, „ik heb laatst de mijn van Rockwell gekocht. Nu kan ik makkelijk bij die adder van u komen. Ik ben vandaag hierheen gekomen om een bod op uw grond te doen. Ik geef er u vijfendertigduizend dollar voor. Hoe denkt u er over?"

Bill liet de voorpoten van zijn stoel met een slag op de vloer neerkomen. Marget liet haar naaiwerk liggen en zat doodstil.

„Contant, als u wilt," ging Alex voort.

Bill ging met een knobbelige hand over zijn dun grijs haar.

„Vijfendertig mille! Nou, moeder, we schijnen er nog bovenop te komen!"

„'t Is me alleen om de kool te doen," vervolgde Alex. „U zoudt hier kunnen blijven wonen, als u wou, maar ik zou u aanraden, om te verhuizen — naar New Salem bijvoorbeeld. De kolen liggen hier zo dicht bij de oppervlakte, dat we ze af zullen graven."

„Afgraven!" riep Meggy. „O, Alex, doe dat niet! Al ons land afgraven!"

Bill keek haar aan met zijn oude ogen. Hij bleef even in haar bleek gezicht staren. Het was lang genoeg.

„Precies," zei hij langzaam, „dat zal geen mooi gezicht worden, als we hier zitten. Als we verkopen, moesten we maar naar de stad gaan. Wat vind je, moeder?"

(Wordt vervolgd)